

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОДРЖАНОГ ДАНА
29.10.2012. ГОДИНЕ**

Председник већа: Ми смо се већ упознали у припремном рочишту, али сада смо у већу, па ћу ја огласити данас смо у већу у саставу судије Драгана Мирковића председника већа, судије Татјане Вуковић и Оливере Анђелковић чланова већа, предмет овог поступка је ратни сукоб који се десио првом половином 1991. године на територији тада Републике Хрватске у саставу СФРЈ између оружаних снага ЈНА и ТО Славонија, Барања и Западни Срем, овде се окривљенима Божи Видаковићу ставља на терет да је супротно Женевским конвенцијама у поступању са ратним заробљеницима извршио убиство једног ратног заробљеника и да је супротно Женевским конвенцијама држао противзаконито затворено седам цивила хрватске националности, док се окривљеном Жарку Чубрилу ставља на терет да је у време овог ратног сукоба унутрашњег поступајући супротно Женевским конвенцијама извршио убиство 11 цивила хрватске националности, а све по оптужници Тужилаштва за ратне злочине.

Само да утврдимо ко је данас приступио, прво да вас питам да ли има неких примедби на састав већа? Нема.

Утврђује се да су на данашњи главни претрес приступили оптужени Видаковић Божо, Чубрило Жарко,

-браниоци адв. Бранко Димић и адв. Симо Кнежевић,
-пуномоћник оштећених Марина Кљајић и
-заменик тужиоца за ратне злочине Снежана Станојковић.

Ако нема сметњи можемо да почнемо са главним претресом.

ЛИЧНИ ПОДАЦИ ОКРИВЉЕНИХ

ОПТУЖЕНИ БОЖО ВИДАКОВИЋ

Председник већа: Господине Видаковићу, устаните, станите овде.

Опт. Божо Видаковић: Ја бих замолио ако би могао да седнем?

Председник већа: Можете, ево даћемо Вам столицу ако Вам је лакше. Божо Видаковић, овде сте дали личне податке када сте саслушани као осумњичени испред полиције, затим код истражног судије, да ли има неких измена у Вашим личним подацима?

Опт. Божо Видаковић: У личним подацима нема.

Председник већа: Нема.

Са личним подацима као на записнику од 21.10.2011. године.

Можете сести на своје место.

ОПТУЖЕНИ ЖАРКО ЧУБРИЛО

Председник већа: Жарко Чубрило, укључите микрофон. Господине Чубрило, да ли има неких измена у Вашим личним подацима које сте дали пред истражним судијом и раније пред полицијом у присуству браниоца?

Опт. Жарко Чубрило: Нема.

Председник већа: Нема.

Са личним подацима као на записнику из претходног поступка.

Само овако, ви сте овде сада у својству окривљених, ја сам дужан да вас упозорим да као окривљени имате право да изнесете своју одбрану, то важи и за једног и за другог да не бих понављао. Не морате да изнесете своју одбрану ако не желите, не морате да одговарате на постављена питања, имате право на браниоце, имате право да предложете доказе, све оно што сам вам већ рекао и у припремном рочишту. Такође имате обавезу да о свакој промени адресе обавестите суд да би суд знао куда може да вам достави позиве за претрес. Изволите седите.

Главни претрес се наставља читањем оптужнице од стране Тужилаштва за ратне злочине. Изволите тужиоче.

Заменик тужиоца: Излагање оптужнице: што се тиче оптужнице Тужилаштва за ратне злочине КТО бр.1/12, ја бих прескочила личне податке, значи као што стоји само ћу се фокусирати на диспозитив, дакле окривљени Божа Видаковић и Жарко Видаковић

Што су:

За време немеђународног (унутрашњег) оружаног сукоба, који се у време од прве половине 1991. године, па до краја исте године, одвијао на територији Републике Хрватске, тада у саставу СФРЈ, између оружаних снага ЈНА, оружаних јединица ТО САО Славонија, Барања и Западни Срем, са једне стране и с друге, Збора народне гарде (ЗНГ) и МУП-а Републике Хрватске, као припадници ТО Тења, у првој половини јула 1991. године, кршећи правила међународног права, и то окр. Божо Видаковић у својству командира четврте чете ТО Тења, противно одредбама чл.3. тачка 1-а) Женевске конвенције о поступању са ратним заробљеницима (III Женевска конвенција) од 12.08.1949. године, ратификоване одлуком Народне скупштине ФНРЈ („Службени лист бр.24/50) и чл.5 у вези чл.4 став 1 и 2а) Допунског протокола уз Женевску конвенцију о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), извршио убиство једног ратног заробљеника који је лишен слободе у вези са ратним сукобом, а у временском периоду од 07. јула па до краја августа 1991. године, противно чл.3 Четврте женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949.

године и чл.5 у вези чл.4 ст.1 и ст.2а) и б) Допунског протокола II, противзаконито затворио седам цивилних лица хрватске националности, а окр. Жарко Чубрило као припадник ТО при штабу ТО Тења, противно чл.3 Четврте женеvске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године и чл.5 у вези чл.4 ст. 1 и 2а) Допунског протокола уз Женевску конвенцију о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), извршио убиство једанаест цивилних лица хрватске националности, који нису учествовали у непријатељствима,
-обојица мотивисани дискриминаторским разлозима заснованим на националном пореклу цивила, па су тако и то:

Окр. Божо Видаковић:

а) дана 07. јула 1991. године у Тењи, након што је припадник МУП-а Републике Хрватске Ђуро Киш био заробљен током оружаног сукоба између припадника ТО Тења и припадника МУП-а Републике Хрватске, те лишен слободе и доведен у штаб ТО Тења и услед таквог лишења слободе био онеспособљен за борбу, извео оштећеног Ђуру Киша из зграде штаба, водећи га руку везаних бодљикавом жицом, те у ходнику биоскопске сале „Партизан“ пуцао у њега из аутоматског оружја у пределу главе и тела и на лицу места га лишио живота,
-чиме је извршио кривично дело ратни злочин против ратних заробљеника из чл. 144 КЗ СРЈ.

б) неутврђеног дана у периоду од 07. јула 1991. године до краја августа 1991. године, у својству командира Четврте чете ТО Тења, нечовечно поступао према цивилном становништву тако што је без законског основа и стварног разлога, прво затворио седам цивилних лица хрватске националности – Марију и Марка Кнежевића, Манду Бановић, Фрању Фучека, Недељка, Елизабету и Андрију Готовца, у кући Перице Ћосића у Тењи, у улици Бранка Радичевића, и ту их држао до краја августа када их је укрцао у бело комби возило и одвезао у непознатом правцу, свестан да су оштећени све то време трпели тешке душевне патње, проузроковане великим страхом и наведеним околностима за свој телесни интегритет и живот, поготово након одвожења наведеним возилом које је последице и хтео и након чега се оштећенима губи сваки траг до фебруара 1992. године када је сведок Ђоко Бекић препознао оштећене Недељка, Елизабету и Андрију Готовац чији су лешеве заједно са више других лешева пронађени на њиви иза улице Бранка Радичевића и док касније тела свих оштећених нису пронађена и ексхумирана на гробници на Бетином двору дана 26. фебруара 1998. године,
-чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 став 1 КЗ СРЈ.

Окр. Жарко Чубрило:

Неутврђеног дана половином јула 1991. године у Тењи ангажовао два припадника ТО Тења у штабу ТО – Јову Личину и Саву Јовановића, поделио им везе за канапе, довео до импровизованог затвора лоцираног у биоскопској сали „Партизан“, наредио НН припаднику ТО Тења који је био задужен за тај затвор да из затвора изведе затворена цивилна лица говорећи „Отвори, нека изађу низа степенице“, те је из затвора изведено 11 цивилних лица хрватске националности – Иван Валентић, Марија Церенко, Ана Хорват, Катица Киш, Пера Маамић, Јосип Медвед, Стипе и Евица Пенић, Јосип Продановић, Владимир Валентић и Фрањо Фучек, потом Сави и Јови наредио да

цивилима вежу руке, а затим наредио цивилима да уђу у товарни део камиона и одвезао их прво до Силаша, а након задржавања испред основне школе у Силашу, и до сточног гробља у близини Боботе, након чега је наредио возачу камиона да заустави камион, те наредио Сави и Јови да подигну цираду, затим наредио цивилима да изађу, те при изласку наведених оштећених из товарног дела камиона, једног по једног убијао на лицу места, тако што им је пуцао у главу из аутоматског оружја марке „хеклер“,

-чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 став 1 КЗ СРЈ.

Ја бих са овим завршила излагање оптужнице.

Председник већа: Хвала тужиоце. Пуномоћник оштећеног, Вас сам на реду да питам да ли имате да истакнете одштетни захтев или ћете о одштетном захтеву касније током поступка?

Пуномоћник оштећеног Марина Кљајић: У току поступка ћемо истаћи.

Председник већа: Добро, хвала. Окривљени Божо Видаковић, молим Вас седите овде, укључите микрофон. Чули сте оптужницу, чули сте и на припремном рочишту, већ сте се изјаснили, ако нема нико ништа против ја бих дошао, отворио бих доказни поступак јер нема потребе да поново питамо окривљене на околности оптужнице, то смо већ учинили у припремном рочишту, они су се изјаснили да нису криви, да немају никакве везе са овим кривичним делом, остајете ли при томе? Да не би дуплирали поступак.

На основу члана 394 суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се отвори доказни поступак.

На основу члана 396 почињемо саслушање окривљеног Боже Видаковића.

САСЛУШАЊЕ ОПТ. БОЖЕ ВИДАКОВИЋА

Председник већа: Господине Видаковићу, чули сте оптужницу, исту сте изјавили да сте разумели, изнесите укратко своју одбрану. Прво да Вас питам, остајете при оном што сте рекли у поступку претходном, односно код истражног судије?

Опт. Божо Видаковић: Господин Дилпарић.

Председник већа: Молим?

Опт. Божо Видаковић: Мислите на господина Дилпарића судију?

Председник већа: Да.

Опт. Божо Видаковић: Да, да, остајем.

Председник већа: Ево изнесите, чули сте шта Вам се ставља на терет да сте у овом периоду када је било 1991. године убили Ђуру Киша који је био тада заробљен током оружаног сукоба као и да сте нечовечно поступали са 11 лица који су од 07. јула 1991. до краја августа.

Опт. Божо Видаковић: Поштовани судија, ја сам згрожен са таквом оптужницом. Значи ја сам човек, породичан човек, имам петоро унучади и две ћерке. Кунем се у њих, не у ову заклетву, пошто ову заклетву, ова је важећа, али кунем се у своје најрођеније да ја 07.07. нисам ни, можда сам 08.07. био у Штабу али 07.07. нисам, значи то је немогуће да ја изведем човека из Штаба ако ја нисам био тамо, под број 1. Под број 2, никакав затвор није постојао, значи не постоји, не може нико да ми докаже да су људи затворени. Ја сам, они су били на првој, кућа је била, усташе су биле испред нас на неколико стотина метара, њихова кућа је била, види се, има тамо у, мислим, изјави њиховог сина, што ја желим да га видим овде како сам ја поубијао његове родитеље или шта сам већ урадио по баштама и тако даље. Они су морали бити дислоцирани. Ја сам рекао да људи морају бити дислоцирани са тога места пошто су телефони радили јер тај је рекао исти син да је звао па се јавио неки „овде четнички штаб“ из његове куће и он је препознао тога Радосављевића или Радисављевића Ферка који је био командир вода коме сам ја наложио да на безбедносну сигурност те људе пошаље. Каже он ће послати у кућу тога Пере Ћосића и он ће лично то да одради, он је то одрадио, пребацио их, ја сам обилазио сто пута кад сам ишао тамо да видим о чему се ради. Кнежевића исто, довео сам код тих Креши, они су били ухапшени, ја сам извео из тога затвора, то је први пут у животу да сам био, то под својом заклетвом говорим. Ја сам њих довео код тога Мирка Креше, извадио сам ове из затвора пошто је моја кућа била до њихове куће. Мирко, узмите их вамо, имао разво разних ту које каквих што су дошли, како се то зову, неке четници, ови, они, из затвора попуштани, тако се причало, да их неко не би опљачко, убио и тако даље. Он је одбио то. Можда сам ја и могао да му наредим али нисам хтео да присиљавам човека кад неће. Значи, желим њега да видим да ли сам ја хтео да сачувам животе од тих Кнежевића. Навешћу вам из ког разлога сам дислокацију направио, зато што је 50 метара била њихова кућа од нашег Штаба, имали су два сина који су пребегли у Хрватску преко минских поља живи тако да они нису могли да остану ту више. Пошто је главни пункт који сам ја држао тај био између Вуковара и Осијека где је велика фреквенција била војних возила, наоружања, тенкова, ВБР-а, да не набрајам сада. Значи, пошто то нисам успио да одрадим ја сам њих одвезао у ту кућу где је стациониран тај, ти Готовци и за овога стварно Фучека никад нисам ни чуо да је био тамо, нити знам тог човека, а ни ове нисам познавао. Значи то је измишљено. Не можете ви месец дана, два, колко су већ живили, три, тамо, да живе без хране, воде, пића, да се не крећу, како су имали радну обавезу, како су ишли радити тај Гатовац који је водио тамо, зна се то врло добро да сам ја то пребацио своје ингеренције на позадински вод код Милета Јајића. Значи ја нисам био дужан али сам их обишо пар пута кад идем, пошто ми је ту вод, „јел има каквих проблема“, „нема никаквих“, са том, та је била коректна, били су сви мислим, да ли из страха, не знам, али су били.

Сад што се наводи мени, сад ја не знам како сам ја њих поубијао у баштама или сам их одвезао живе, као што тумачи ова у белом комбију који није постојао господине судија.

Председник већа: Не знам да ли сте разумели оптужницу у овом делу, видим да сад причате, не каже се да сте их Ви убили, него само да сте их предали другом лицу чији се траг после губи, значи Вама је стављено само чињеница да сте их држали како овде стоји у оптужници затворене у овој.

Опт. Божо Видаковић: Ево видите овако, значи они нису били затворени. Тврдим под каквом год хоћете одговорношћу да су били слободни људи, да су ишли својој кући у ту кућу где је тај био наш вод у њиховој кући и давао им је тај ствари Милован које су им биле неопходне, рецимо од одјеће или да узму шта ја знам, питао је мене, мене је питао јел смију они долазити, а питала ме та Елизабета Готовац да ли ми смијемо отићи нешто узети од куће, слободно идите и узмите. Морате се најавити кад ћете ићи да вас човек испрати, као ови стражари што су сад дошли код мене овако, да видим шта ће да изнесу из куће и тако даље, јер пошто је веза била, веза је била телефонска још са Осијеком, е тако. Значи видљиво је из исказа Готовац Ивана, или како се зове, њиховог сина да је звао у то време родитеље кад су се јавили ови из команде вода да је то четнички штаб. Логично да се морају преселити одатле. Е сада, што се тиче тог Киша, кад нисам био тамо, ја немам разлога, како, изведен из Штаба, везан са живом, касније видим у ексхумацији оној леша каже нађен сат на руци, овај каже да сам имо „хеклер“, други пут даје изјаву да сам имо пушку ову како се зове расклопљену, са расклопљеним кундаком М-70, то су контрадикторности такве да боли глава. Значи ја немам везе са убиством, како ја могу као командир чете, ја сам имао, имам овде и папирнате, један вод имао 40 и нешто војника, други толко и толко, да ја оставим највећи удар са осјечке стране од Главаша, који је онда бројао Осијек близу 200.000 усташа, да ја напустим то и да шетам се по селу да убијам неке Кишеве, а друго тај Киш је са мном сједио од првог до осмог разреда, ишли смо у разред и тај Ивко Церенко што је ова госпођа напоменула ту у једном. Значи немогуће и да сам извршио, значи ако је то било 12, пола један, један сат, ја сам се сусрео са Ђорђетом Момчиловићем, он ми је био на минобацачима командир баш у то време некако, у том периоду кад се говори да је убијен тај Киш, значи он је заробљен, доведен у штаб, Божо Видаковић долази у штаб и изводи Киша, води га некуд, 10 људи виче „куд га водиш“, ја га водим да му пресудим, ја кажем, носим „хеклер“, „кох“ и извршавам убиство тога Ђуре Киша у кино дворани, између кино дворане, шта ја знам, на пар места, као и ови убијени и одведени. Ја не кажем да људи нису убијени и нађени су, значи то је неспорно, али хоћу да вам кажем да никакав бели комби код нас није мого ући, ми смо били затворени са свих страна окружени, значи ако су убијени у баштама или негде ја немам везе са тим Хрватима, нисам дужан ни по каквој Женевској конвенцији ФНРЈ од 1948. године како се овде тумачи у овим папирологији да ја водим рачуна о њима, да држим стражу код њихове куће да војску напусте. То је моја одбрана што се тиче тога.

Председник већа: Што вам се ставља оптужницом на терет.

Опт. Божо Видаковић: Јесте.

Председник већа: Добро. Сад ће Вам постављати питања да би се неке ствари разјасниле, прво ће Вам поставити тужилац питања.

Заменик тужиоца: Добро, па ћемо почети одмах од Ђуре Киша. Значи колико сам разумела Ви остајете при одбрани коју сте изнели у истражном поступку?

Опт. Божо Видаковић: Нормално.

Заменик тужиоца: Добро. Споменули сте нам сада да сте обилазили свој реон то јест положај.

Опт. Божо Видаковић: Јесте.

Заменик тужиоца: И да сте срели Момчиловића, ког Момчиловића?

Опт. Божо Видаковић: Момчиловић Ђорђа.

Заменик тужиоца: Где сте срели Момчиловић Ђорђа?

Опт. Божо Видаковић: Ја сам њега срео, ја сам требао да идем према гробљу, а он је био ту на углу отприлике наше улице и Маршала Тита.

Заменик тужиоца: Која је то ваша улица?

Опт. Божо Видаковић: Моја је улица Змај Јовина, а Маршала Тита је.

Председник већа: Добро, ја сам променио. Прво је требао бранилац али нема везе, променили смо, што је по новом измењено који још није ступио.

Заменик тужиоца: А то су предлози?

Председник већа: Предлози да.

Заменик тужиоца: Ја могу, ако дозволи веће да не бисмо нашли у некој ситуацији.

Председник већа: Добро.

Опт. Божо Видаковић: Слободно ви све питајте.

Заменик тужиоца: Остајемо како смо почели.

Председник већа: Добро, нема везе, ако су браниоци сагласни?

Адв. Бранко Димић: Адвокат, сагласан да колегиница из Тужилаштва прва пита.

Заменик тужиоца: Хвала Вам. Значи срели сте Момчиловић Ђорђа рекли сте то и ево предочићу Вам током истражног поступка, на углу улица Маршала Тита и моје Зма Јовине.

Опт. Божо Видаковић: Јесте.

Заменик тужиоца: Сад ми молим вас реците колико је тај угао удаљен од биоскопске сале „Партизан“ или Штаба тадашњег територијалне одбране?

Опт. Божо Видаковић: Имате улицу једну, како се зове, мислим да се зове Раде Кончара, звала се.

Заменик тужиоца: Колико је удаљена? Само ми молим вас одговорите на питање.

Опт. Божо Видаковић: Па можда мање од километра.

Заменик тужиоца: Мање од километар?

Опт. Божо Видаковић: Хајдемо километар да кажемо.

Заменик тужиоца: Добро. Кажите ми око колико сати сте се видели са Момчиловић Ђорђем?

Опт. Божо Видаковић: Знате шта, то је прошло преко 20 година, да се сјетим ја тачно у минутоу.

Заменик тужиоца: Ако можете.

Опт. Божо Видаковић: Ал могу да Вам кажем да је то можда било између 12 и један сат.

Заменик тужиоца: Добро. Да ли се сећате где сте потом отишли кад сте се срели?

Опт. Божо Видаковић: Па ја сам своју јединицу обилазио, отишо сам на пункт према.

Заменик тужиоца: Да ли сте тог дана срели евентуално још некога да се можете сетити, кад смо код Момчиловића, ето Момчиловић Мирослава?

Опт. Божо Видаковић: Па знате шта, кад су ратна дејства, кад раде минобацачи, тенкови, онда немате ви на улици срастања пуно, можете само срести такве као што су Момчиловић јер он је био распоређен, мислим да је у тој Змај Јовиној на крају, имали смо минобацаче, он је био командир минобацачке јединице, и никога нисам срео, нема живе душе.

Заменик тужиоца: Јесте ли одлазили у Штаб тај дан?

Опт. Божо Видаковић: Не. Заклео сам се унучадима да нисам отишао тај, можда сам сутрадан, можда чак ни сутрадан јер знате шта, не можете се ви опустити кад мислите да сте завршили, да је операција завршена.

Заменик тужиоца: Ајмо само кратко да не бисмо.

Опт. Божо Видаковић: Ајте, ајте.

Заменик тужиоца: Да, ајте само конкретно да то. Кажите ми када сте сазнали да је, да ли сте сазнали да је Ђура Киш заробљен?

Опт. Божо Видаковић: Јесам, како не.

Заменик тужиоца: Кад сте то сазнали?

Опт. Божо Видаковић: Па сутрадан одма.

Заменик тужиоца: Сутрадан?

Опт. Божо Видаковић: Да.

Заменик тужиоца: И шта сте још сазнали о Ђури Кишу?

Опт. Божо Видаковић: О Ђури Кишу нисам ништа сазнао, знам да је погинуло доста усташа.

Заменик тужиоца: Јесте ли сазнали да је погинуо?

Опт. Божо Видаковић: Знам да је погинуло доста усташа, они су јавили, нашичка јединица је побијена, то се не спомиње, једини мали тај Ђуре Киша је напоменио пошто је он, његов тата познавао терен.

Заменик тужиоца: Добро, ако можемо да се фокусирамо само.

Опт. Божо Видаковић: Може, може.

Заменик тужиоца: Значи тек сте сутрадан сте сазнали?

Опт. Божо Видаковић: Тек сутрадан, дан.

Заменик тужиоца: Да је погинуо?

Опт. Божо Видаковић: Не да је погинуо.

Заменик тужиоца: Него?

Опт. Божо Видаковић: Заробљен.

Заменик тужиоца: Да је заробљен?

Опт. Божо Видаковић: Да.

Заменик тужиоца: И шта сте још сазнали?

Опт. Божо Видаковић: Па он је сутрадан и убијен.

Заменик тужиоца: И да је убијен. Од кога сте то сазнали?

Опт. Божо Видаковић: Па немам појма, причало се, ко и за мене што се прича све, ја не знам детаље.

Заменик тужиоца: Па овде је јако битно да се сетите ако можете.

Опт. Божо Видаковић: Па не могу се сјетити, не знам, стварно не знам. Прва вест која је дошла до мене да је Ђуро Киш заробљен, чини ми се и још један војник, нисам сигуран, али да је тај исто међу заробљенима.

Заменик тужиоца: До ког доба тог дана остајете на положају?

Опт. Божо Видаковић: Па 24 сата.

Заменик тужиоца: Нисте напуштали положај?

Опт. Божо Видаковић: Ма какви, не може се напуштати положај никако.

Заменик тужиоца: До ког времена, да ли се сећате, су биле интензивне борбе?

Опт. Божо Видаковић: Па нису, што се тиче борби оне су кренуле, мени се чини, отприлике са артиљеријским наоружањем тако да смо ми одма знали да се припрема пешадијски напад јер прво то се ради па онда пешадија иде. То је почело у раним јутарњим сатима.

Заменик тужиоца: Добро, то сам разумела, и до кад је трајало ако се можете сетити?

Опт. Божо Видаковић: Па није дуго, ја мислим да је то трајало најдуже до једно 10 сати, 11, немојте ме држати реч али мислим да је он заробљен можда и по причи и прије ил кад је напад тај био, он је упо у крило нашим људима, пошто је он предводио, пошто је он познавао терен.

Заменик тужиоца: Сад колико сам разумела, све накнадно сазнајете везано за Ђуру Киша?

Опт. Божо Видаковић: За Ђуру Киша сам сазнао сутрадан. Значи у Штабу нисам био.

Заменик тужиоца: У Штабу нисте били?

Опт. Божо Видаковић: Нисам био, поново Вам се кунем, тога свега, ал кажем и да га нисам изводио и да га нисам везао жицом и да тражим те форензичаре, како се зову ти људи, не може неко мени приписати такве гадости да сам ја њега водио, па ја да, па ја имам интелигенцију можда средњу интелигенцију али хоћу да вам кажем да никад у животу, значи никад у животу никог нисам везао. Јесам га привео али буразеру сједи са мном, два војника и предам га ди треба.

Заменик тужиоца: Сведок Мирослав Момчиловић у свом сведочењу, ја сад нисам успела али ћу покушати овог момента да предочим, значи на записнику пред истражним судијом дана 13.09.2011. године наводи између осталог да Вас је тај дан видео како излазите са Сурлом.

Опт. Божо Видаковић: Ја ћу Вам рећи.

Заменик тужиоца: Из кино сале, како сведок својим речима то каже и потом у наставку свог сведочења износи да је видео убијеног Ђуру Киша, ето шта можете?

Опт. Божо Видаковић: Ево сада ћу Вам ја одмах демантовати то што је он рекао. Он човек је несретник, сада вози ауто „Аудија“, најбољега, има овај највеће имање у Голубинцима, то сам питао када сам пуштен из притвора, има у Новом Саду кућу, то је за питање. Под број два, тај Бошко „Сурла“ ако сте Ви добро тај мој случај размотрили, тај Бошко „Сурла“ је давао изјаву, који је био са мном ушао и ја једним метком убијам овога, он је чуо један пуцањ, тај Момчиловић, тако је дао изјаву. Значи, тај „Сурла“ који је са мном ушао унутра, заменик командира полиције, вратио се назад и каже, „ова будала уби овог Ђуру Киша“. То је била изјава од тога Момчиловића. Сада погледајте ову изјаву, од Бошка „Сурле“, тај Бошко „Сурла“ заменик командира полиције, каже, да је чуо да је Божо Видаковић. Марс, не знам презиме и Буквић припадник полиције, убили тога Киша, још је овај скинуо опасач и хвалио се како је скинуо са тога усташе опасач. Е како тај онда је могао видети Момчиловића и мене да ја изалазим са Бошком „Сурлом“ а Бошко „Сурла“ не зна да сам ја био, није видео да сам убио тог Киша. И сада када сам ја Вама дао да га Ви ставите за сведока, Ви кажете, човек умро, мождани удар и којешта.

Заменик тужиоца: Нисмо ми то рекли. Кажите Ви мени, ја сам Вас конкретно питала, јесте ли Ви срели Мирослава Момчиловића?

Опт. Божо Видаковић: Ма какви.

Заменик тужиоца: 07.07.?

Опт. Божо Видаковић: Нигде га ја нисам видео очима, не 07.07., нисам га видео, видео сам га, али шта ја знам, али није било 07.07. где је он био, где је његово место, која је његова позиција била.

Заменик тужиоца: Добро, кажите ми, да ли сте 07.07. срели Милана Мацакању?

Опт. Божо Видаковић: Не. Милана Мацакању сам срео два-три пута, у читавом ратном периоду, ето.

Заменик тужиоца: Да ли се сећате када?

Опт. Божо Видаковић: Сећам се био сам не знам када, 1992. године када сам, био сам постављен за директора Јавног комуналног предузећа када смо морали да скинемо униформе и онда се дошао жалити што нисам примио његову жену у радни однос, и она је дошла код мене и каже, „ниси ме узео само зато што сам Хрватица“. Ето то је то.

Заменик тужиоца: Значи, колико сам разумела, 07.07. нисте видели Милана Мацакању?

Опт. Божо Видаковић: Не, нисам га видео, кажем, три пута у току читавог рата, он је возио, био је возио храну, шта ли је радио, не знам ни ја. Његову жену нисам запослио, из разлога што је његов син био рањен, добио је посао, он је радио, добио посао, имао плату и запослио сам од његовог рођеног брата којег је киднаповео Киш, син, њега сам запослио, његову жену.

Заменик тужиоца: Ја се извињавам, ако могу да предочим део исказа сведока значи од 13.09.2011. године, значи пред истражним судијом где каже овако: „Киш Ђуро је одведен у биоскопску дворану око 7-8 сати. Ја сам међу тим рањеним био и мој син“; то се не односи на то, „био сам далеко од биоскопске дворане, око 150 метара када сам чуо рафал, четири-пет метака и питао сам ко то пуца, оне мештане туда што су били око мене и изјавили су – Божа Видаковић и извео Киша из дворане и убио га. Отишао сам одмах да видим јер Ђуро Киш, а и Божо ишли смо заједно у школу, било ми је да га видим“. И у наставку сведочења каже, „извео га је сам и убио“, каже сведок Милан Мацакања на страни број 6.

Опт. Божо Видаковић: Е сада могу ли ја да кажем?

Заменик тужиоца: Сада Ви кажите.

Опт. Божо Видаковић: Е видите овако, значи Милан Мацакања који је био тамо у кафани, негде пио, што кажу тамо у центру.

Заменик тужиоца: Откуд знате?

Опт. Божо Видаковић: Па.

Адв. Бранко Димић: Судија, дозвољавате примедбу само?

Председник већа: Молим?

Адв. Бранко Димић: Дозвољавате примедбу?

Председник већа: Изволите.

Адв. Бранко Димић: Колегиница је питала оптуженог да ли је срео Милана Мацакању тај дан, он је рекао да није. Онда је цитирала део изјаве Милана Мацакање који и сам из те изјаве не видим уопште да ли је он срео њега или није.

Председник већа: Не каже да га је срео он, она му је цитирала само део изјаве у којој је он рекао да је чуо, да је видео.

Адв. Бранко Димић: Да, али мислим да није у реду да инсистирамо на томе, да ли су се они срели или нису срели и да ли је он њега видео тај дан или није видео тај дан, из саме ове изјаве коју је колегиница прочитала, произилази да њега Мацакања тај дан на томе месту није видео.

Председник већа: Добро, то ћемо да утврдимо, али само, чули смо његов одговор, па ћемо чути, ако он каже да га није видео.

Опт. Божо Видаковић: Е сада да Вам одговорим и на то питање, тај Момчиловић несретник, он зна врло добро кога је он убио, исто заробљеника, али хоћу да Вам кажем, да тај несретни Момчиловић је рекао да сам ја у кино-сали у ходнику то Ви морате знати, да сам убио њега. Е сада Ви говорите како сте рекли, да сам ја извео њега из сале.

Председник већа: Не, само поставила Вам је питање, врло лако да одговорите, Мацакања је овде навео да је чуо да сте Ви, је ли то тачно или није тачно, што наводи, само то кажите?

Опт. Божо Видаковић: Па ја Вам кажем да нисам убио Ђуру Киша, значи није тачно.

Председник већа: И да није тачно ово што наводи?

Опт. Божо Видаковић: Нема логике, никакве.

Председник већа: Тог дана?

Опт. Божо Видаковић: Нисам га ни видео ја тог Мацакању.

Председник већа: Изволите.

Заменик тужиоца: Хвала Вам. Просто и једноставно, ја очекујем само кратке одговоре.

Опт. Божо Видаковић: Овај најближи би био Момчиловић, тај Момчиловић је рекао ја сам то добро прочитао, он је рекао да је чуо пуцањ. Како да се у том човеку нађе пет метака, један говори разлупана му глава, други ово, оно, рука, шта ја знам, и те ствари, Радишића узимате за сведока и тако даље, несретнике.

Председник већа: Чућемо ми те сведоке, овде.

Опт. Божо Видаковић: Да, да.

Председник већа: Па ћете моћи да поставите питања, само да видимо сада.

Заменик тужиоца: Да, да се фокусирамо на ово. Ја не бих сада ово што је током истраге већ изнето, ја не бих сада се враћала на то и да се то понавља, али свакако има неких делова које бих волела још једном да будемо потпуно сигурни о чему се ради. Хајте онда сада, пошто ћемо, завршила сам око тих питања и убиства Ђуре Киша, сада бих се фокусирао на седам цивила који су били у кући Пере Ћосића, у улици Бранка Радичевића.

Опт. Божо Видаковић: Е јесте.

Заменик тужиоца: На самом почетку ја бих волела да Вас питам, да ли се Ви сећате од када су били како Ви кажете, дислоцирани ти цивили у кући Пере Ћосића?

Опт. Божо Видаковић: То Вам не могу рећи, са прецизношћу, из једног разлога, зато што ја нисам их ни дислоцирао, јер сам рекао да сам их морао склонити, командир вода задужен за то који је у том воду, он је то одрадио. Значи, он је то морао одрадити за дан, два. Е сада када је то било, мора се најбоље тога некако да се дође до тога како се зове Ферка и да се пита, када је он то урадио. Он је рекао, обећао мени, чврсто, као сада да га слушам, каже, „безболно ћу пребацити њих зато што они тамо хране стоку, одлазе свакодневно одатле, Елизабета одлази и тај Иван“.

Заменик тужиоца: Елизабета Готовац?

Опт. Божо Видаковић: Елизабета Готовац одлази свакодневно, тако да.

Заменик тужиоца: Добро, хајмо онда што се тиче Кнежевића. Сећате ли се Марка и?

Опт. Божо Видаковић: Сећам се, Кнежевић Марка, када су ови отишли исто, то је било у истом том периоду, није то било неке разлике, само су ови касније, е.

Заменик тужиоца: Колико касније?

Опт. Божо Видаковић: Не могу се сетити, ја кажем Вам да има двадесет година, али није пуно, него ја сам то њих хтео у једну кућу све и то крај мене, у моју кућу. Ја сам имао стражу, ту је била, овај, војска и од Српске добровољачке гарде, и од овога и од онога, и ја сам имао просто да имам некада одмора, а да ми не баце неку бомбу кроз прозор. Значи ти људи ја се кунем поново у све своје, ја сам њима животе спасио, зашто? Зато што би они исто тако завршили као ови, па сам ја рачунао, да ја њих ставим све у једну кућу и сигуран сам. Јер они када су одведени, човек је упериио пушку у мене, ја сам у кућном мантилу изашао напоље, шта су радили, одбиј, каже, ми ћемо те убити.

Заменик тужиоца: За кога то говорите кажите нам?

Опт. Божо Видаковић: Молим?

Заменик тужиоца: За кога то говорите?

Опт. Божо Видаковић: За Креше.

Заменик тужиоца: Добро.

Опт. Божо Видаковић: И отишао сам тамо, нашао сам и Мату Божичевића и све.

Заменик тужиоца: Добро, али нас, пре свега овде занимају Кнежевићи и Готовци и кућа Пере Ћосића.

Опт. Божо Видаковић: Е па видите, ја Вама сада говорим, пошто су Готовци били стационарани тамо, ја сам те Кнежевиће довео код Мирка, Креше Веронике, господо, узмите ове људе, страдаће сто-посто. Каже, нећемо ми никога да примимо, у кућу. Јел да их натерам, могао сам да их натерам, мораш, али нисам хтео да некога

терам, изволите, примите их, видите шта се догађа, свако свакога хапси, они нису хтели, најбоља моја, по мојој процени, било је да буду заједно са Кнежевићима.

Заменик тужиоца: Кажите ми, Ви сте.

Опт. Божо Видаковић: Са Готовцима.

Заменик тужиоца: Ви сте били командир четврте чете?

Опт. Божо Видаковић: Јесте.

Заменик тужиоца: Ако хоћете да нам поновите, који је то рејон био под четвртом четом?

Опт. Божо Видаковић: Рејон је био од мога угла, погледајте сада, ја сам сада.

Заменик тужиоца: Молим Вас, немојте „од мог угла“, ако можете да се сетите које су то улице, пре свега.

Опт. Божо Видаковић: Улица Бранка Радичевића, од половине улице, значи која је, која сече Змај Јовина.

Заменик тужиоца: Да ли је у том делу улица, кућа Пере Ћосића?

Опт. Божо Видаковић: Јесте.

Заменик тужиоца: Добро, и које друге две?

Опт. Божо Видаковић: Маршала Тита и има ова што, не знам како се, од Готоваца улица зове, она се рачва ту.

Заменик тужиоца: И у оквиру тог рејона, шта је Ваше конкретно задужење било, шта сте Ви радили, поготову ме занима значи од 07.07.1991. године па до краја августа?

Опт. Божо Видаковић: Моје шта је било?

Заменик тужиоца: Да.

Опт. Божо Видаковић: Моје је било да браним да браним место од стране Осијечке Сапоније, тако се звало, расадника и Вуковара. Ето то је било моје, ту сам ја био поставио митраљеска гнезда, ту сам ја поставио минобацаче, ту сам ја поставио оружје, касније сам довео, када сам добио тенкове, „ВБР“ и тако даље.

Заменик тужиоца: А кажите ми, када сте, према Вашој изјави из истраге, Ви сте Кнежевиће и још једно лице сада не могу.

Опт. Божо Видаковић: Манда.

Заменик тужиоца: Манду превезли до.

Опт. Божо Видаковић: Прво до Креше.

Заменик тужиоца: Прво до Креше, па нису хтели да их приме, па онда?

Опт. Божо Видаковић: Онда код Готоваца.

Заменик тужиоца: Јесте, чиме сте их то превезли?

Опт. Божо Видаковић: Па са службеним аутом.

Заменик тужиоца: А које је био службени ауто?

Опт. Божо Видаковић: Био је неки „Караван“, могу Вам ја и показати, мислим да имам саобраћајну ја још дозволу од тога.

Заменик тужиоца: Опишите нам ако можете, „Караван“, које марке.

Опт. Божо Видаковић: Бели, марке „Опел-Караван“

Заменик тужиоца: Боје?

Опт. Божо Видаковић: Боје тегет-плава, металик, показаћу Вам саобраћајну дозволу. Добро, буним се, стално се хватам за онај комби бели, па зато говорим. Онај ми је бели комби стално у глави, значи са тим.

Заменик тужиоца: А Ви нисте возили бели комби?

Опт. Божо Видаковић: Ја сам возио бели комби, ја сам када сам био директор, те 1994. године када сам добио донацију из Србије.

Заменик тужиоца: Онда сте возили бели комби?

Опт. Божо Видаковић: Јесте, видите.

Заменик тужиоца: Из Србије донација?

Опт. Божо Видаковић: Донација из Србије.

Заменик тужиоца: Добро, добро, што се тиче тог белог комбија. Значи Ви сте управљали тим „Караваном“ и тиме сте превезли Кнежевиће код Готоваца, Андрије, Елизабете?

Опт. Божо Видаковић: Јесте.

Заменик тужиоца: Јесте и кажите ми, не можете да се сетите када је то било.

Опт. Божо Видаковић: Одмах је то било, чим су ови побегли, када питате, питајте само сведоке када буду били, те Кнежевиће када су побегли, они су одмах сутрадан морали да се склоне оданде. Е значи, тегет-плави „Караван-Опел“:

Заменик тужиоца: Кажите ми, колико сте виђали овај, да ли можете да се сетите, та лица која су ту била у тој кући?

Опт. Божо Видаковић: Па када год сам наишао, нисам баш увек, али сам навратио да питам да ли има каквих проблема.

Заменик тужиоца: Кога питате?

Опт. Божо Видаковић: Питао сам углавном ту Елизабету. Овај је био на радној обавези, овај је Иван ишао а овога, Кнежевића тога, не знам да ли је њега овај узимао уопште, то морате питати тога Мирка који је био у радној обавези. Значи, они нису присиљавани на рад, како се зове и они нису овај они су добијали бонове као и Срби који су били распоређени који су били војно-неспособни и радили, значи некада нису ни позивани када није било потребе. Значи то ћете најбоље дознати од њих.

Заменик тужиоца: А кажите ми, да ли се сећате када више тих лица нисте ту виђали?

Опт. Божо Видаковић: Не сећам се, онда је то учестало, онда је то мало жешће ишло, ја ту они су предани у руке цивилној заштити, формирале су се те санитетска служба, цивилна заштита, ово, оно, значи они су пописани, предати Јајићу, неки Рарић Славко или шта ја знам ко је ту све био.

Заменик тужиоца: Јесте Ви имали састанке у штабу ТО Тења?

Опт. Божо Видаковић: Јесам.

Заменик тужиоца: Кажите ми, јесте у оквиру пошто сте ми рекли да сте бранили Бранка Радичевића и ове две улице, да ли сте о томе реферисали током састанака у ТО Тења?

Опт. Божо Видаковић: Па морало се реферисати.

Заменик тужиоца: Да ли сте помињали цивиле који су ту у кући Пере Ћосића?

Опт. Божо Видаковић: Не, зашто бих ја њих спомињао. Ја сам само објаснио да морам да склоним људе те оданде.

Заменик тужиоца: Ко ме сте објаснили?

Опт. Божо Видаковић: Па у штабу, свима, значи целокупно свима ко је био у ТО, значи они морају да се склоне, не могу да буду са мојим војницима, помешани, а њихови су усташе.

Заменик тужиоца: Само да се осврнем још на Ваш роковник и ово што смо предали као доказ и забелешка која стоји у оквиру тог роковника, Ви знате о чему се овде ради.

Опт. Божо Видаковић: Знам, мој рукопис.

Заменик тужиоца: Да, тако сте и рекли током истражног поступка, да је Ваш рукопис и да сте ту то ставили, међутим, ја ћу само да се осврнем на један детаљ, везано за то – Ви сте током истраге рекли да се то из штаба примили наређење.

Опт. Божо Видаковић: Из штаба сам примио то наређење да треба.

Заменик тужиоца: Према оној структури која је у то време постојала у штабу, ко би то могао Вама да?

Опт. Божо Видаковић: Па имам ја папире ко наређења дају, ја ћу Вама извадити папире, капетанчић је углавном то писао за војника, овога пребаци га, његов потпис, нека погледају графолози да ли је исти такав, значи добијем наређење из штаба, требам овог да преселим на загребачку, значи ја њега.

Заменик тужиоца: А што су Вама дали то овај задужење?

Опт. Божо Видаковић: Како мислите зашто?

Заменик тужиоца: Зашто су Вас звали, зашто сте Ви то нотирали?

Опт. Божо Видаковић: Па кога да зову када је, они су у улици Бранка Радичевића, коју ја држим.

Заменик тужиоца: Добро, али малопре сте ми рекли да нисте имали везе са њима, да нисте реферисали током овај састанака. Зашто су Вас баш звали, то ме занима?

Опт. Божо Видаковић: Да ја. па ја морам да знам да ће они бити одведени, значи ја морам да знам, не може да тај Јајић. Ми смо рецимо тога Салаја Гудеља размењивали, мене није требало обавештавати за њихово размењивање, али са подручја ако људи нестану из кућа, па ја морам бити обавештен да ће бити одвежени или да ће доћи неко да их одвезе.

Заменик тужиоца: Па јесу нестали из кућа?

Опт. Божо Видаковић: Ко? Па нестали су.

Заменик тужиоца: Па јесте били обавештени?

Опт. Божо Видаковић: Па нисам био обавештен, они нису размењивани, они су ликвидирани. И сада ће мене обавестити неко кога је ликвидирао, у башти или где Ви кажете, у белом комбију, па немојте се смејати, ја Вам говорим озбиљно.

Заменик тужиоца: Не смејем се, откуд се смејем.

Опт. Божо Видаковић: Како се не смејете.

Председник већа: Само објасните то.

Заменик тужиоца: Јесте.

Председник већа: Ништа више.

Опт. Божо Видаковић: Шта да Вам објасним?

Председник већа: Питање је јасно, питала Вас је врло јасно тужилац, једно питање, да ли сте знали да су они нестали из тих кућа. Ви кажете обилазите, пролазите, свраћате, одједном њих више нема.

Опт. Божо Видаковић: Тако је.

Председник већа: Јесте питали некога, где су ти људи?

Опт. Божо Видаковић: Не, није била моја надлежност да ја питам за њих, не, нити сам ја био дужан да их обилазим. Ја сам то њих добровољно обилазио.

Заменик тужиоца: Добро, то смо сада разумели, све је то било тако као што сте рекли, само сам ја хтела да разјасним, зашто онда Вас обавезују из штаба да Ви пребаците та лица ако сте Ви све радили на добровољној основи?

Опт. Божо Видаковић: Они то мени нису могли да наредe да ја пребацујем, прочитајте Ви то мало боље.

Заменик тужиоца: Добро.

Опт. Божо Видаковић: Прочитајте Ви мало боље шта пише у том мом руковнику, мени да нареди није могао нико да ја цивиле возим вамо-тамо, макар шта, није то мој посао, ни војску да возим, ни заробљена лица, никога.

Заменик тужиоца: Добро, само ми реците, ево ја ћу да завршим, само реците ми још једно питање, када смо већ код те паравојске, која је ту била и све и да се ту налазе неке разне јединице, да ли можете да се сетите, које су то јединице биле?

Опт. Божо Видаковић: Имам један списак код куће у папирима, даћу Вам име и презиме.

Заменик тужиоца: Добро, ако можете сада да се сетите.

Опт. Божо Видаковић: Па рецимо, ја сам имао једну јединицу Жељка Ражнатовића – Аркана.

Заменик тужиоца: Када долазе те јединице на подручје?

Опт. Божо Видаковић: 1991. године долазе.

Заменик тужиоца: Када?

Опт. Божо Видаковић: Долазе одмах у почетку, они су били наоружани у то време, мислим када.

Заменик тужиоца: Добро, Ви сте се изјашњавали како сте се наоружавали и како је то све ишло у току истражног поступка.

Опт. Божо Видаковић: Да, да.

Заменик тужиоца: Ми то имамо, али мене занима само ако можете да се сетите, да ли се то, када су те јединице Арканове дошле?

Опт. Божо Видаковић: 1991. године.

Заменик тужиоца: Добро.

Председник већа: Питање је месец, да ли се сећате месеца?

Опт. Божо Видаковић: Не сећам се месеца.

Заменик тужиоца: Не сећате се месеца?

Опт. Божо Видаковић: Не сећам се месеца.

Заменик тужиоца: Ни оријентационо?

Опт. Божо Видаковић: Не. А ове јединице које су долазиле, које су саме, хајде рецимо Радикална странка, да Вам кажем пример, за Радикалну странку, они су дошли на Бубањ-поток, направили овај имена и презимена, добили су аутоматску пушку, 150 комада метака и униформу и тако су дошли и тако сада мени пошаље и бораца, да ја неки дођу код мене распоређени, неки оду у Шодоловце, шта ја знам, тамо сам ишао када сам преузео био сам помоћник команданта за безбедност, за сва места, е онда сам више добијао када је то, како да Вам кажем, ја немам ништа од имовине, два плаца што је Шешел продавао, тако да се ја нисам обогатио. Отели су ми све што су могли Хрвати, побили су што су могли, убили су ми брата 1991. године, нико не пита за њега, мене су тужили овако, овако, ружно и гадно. Е не знам шта значи тај дискриминаторски, да ми само објасните, шта то значи ту што сте прочитали, дискриминаторски однос сам имао према тим лицима. То се односи што су хрватске националности? Па моја кћерка је удата, његова мајка је Хрватица, рођена, моја друга кћерка је удата за Муслимана, зове се Меад Спачавар.

Председник већа: Добро, то је у реду, него само на питање одговорите.

Опт. Божо Видаковић: Ја одговарам на оптужницу.

Председник већа: Чули смо, то сте изнели у Вашој одбрани.

Заменик тужиоца: Не бих имала више питања. Хвала.

Председник већа: Изволите, браниоче.

Адв. Бранко Димић: Само једно питање, колегиница је све питала што бих ја питао као разјашњење битних околности. Али само хоћу да Вам окривљени објасни, у

вези смештања ових седам лица у кућу Пере Ћосића, да нам објасни, да ли је то била његова лична одлука или је такво било наређење од штаба или је то био став штаба раније заузет, да нам објасни како је уопште дошло до те одлуке, како се долази до те одлуке?

Опт. Божо Видаковић: До те одлуке се долази, рецимо, пример, ако ја осетим да је моја јединица угрожена, на неком подручју, из неког разлога, а ово на пример је било из тог разлога зато што су испред нас биле усташе, на 300 метара, ја морам, ми у штабу договарамо се, ја морам ове људе да изместим, одавде, не могу да буду ту, и онда ми то донесемо закључак како ће се одрадити, ми тако одрадимо.

Адв. Бранко Димић: Да ли могу ја да сматрам да је то било наређење штаба?

Председник већа: Шта Ви сматрате, колега, него само питање поставите. То што Ви сматрате то.

Опт. Божо Видаковић: Ја сам то.

Адв. Бранко Димић: Преформулисаћу.

Опт. Божо Видаковић: Ја сам ј то као, морао сам дати у штабу шта ја предлажем.

Адв. Бранко Димић: Немам више питања хвала.

Председник већа: Пуномоћник оштећеног, изволите, да ли имате питања?

Пун.ошт. адв.Марина Кљајић: Молим Вас, господине Видаковићу, е сада, само ми објасните, надовезала бих се на питање Вашег браниоца, било је процењено; Ви сте сматрали да је безбедносно опасно по Ваше људе. Објасните ми.

Опт. Божо Видаковић: И по њих.

Пун.ошт. адв.Марина Кљајић: Објасните ми, ту опасност по Ваше људе, обзиром да се ту радило о старијим лицима цивилима, на који начин су угрожавали Ваше људе?

Опт. Божо Видаковић: Ево видите како, на који начин су угрожавали. Они су пример, окрену телефон, њихов син је усташа, госпођо драга, и они кажу, ако имате 15 војника, 20, стационираних крај наше куће, десет метара од наше куће. Е значи они су били на Бетин-двору, ако Ви знате тај терен, тристо до петсто метара, значи они ће доћи са јединицом, јер знају колико има ових људи, побиће их за пет минута, пет секунди, ето видите, из тих разлога. Значи тај Готовац је звао своју кућу телефоном и ако су телефони однешени из куће, а нисмо могли у Осијеку доћи до централе да искључимо мрежу.

Пун.ошт. адв.Марина Кљајић: Сада ми то мало није јасно, са једне стране кажете имали сте ту минобацаче, имали сте ту толико тога, како вас тако могу побити да их не видите, да само на основу једног позива телефоном.

Опт. Божо Видаковић: Једног? Не једног, координација, свакодневно, свакодневно.

Председник већа: Нема потребе да одговарате на то питање. Само поставите питање.

Пун.ошт. адв.Марина Кљајић: И још имам питање, рекли сте малопре, приводио сам људе, али их нисам везивао.

Опт. Божо Видаковић: Па јесам.

Пун.ошт. адв.Марина Кљајић: Занима ме само, кога сте то приводили и када?

Опт. Божо Видаковић: Ево видите овако, тај Салај њега сам привео, значи биће сведок, Ви сте га ставили ту за сведока, и мени је драго, отео ми је кућу, зато што је он изгубио „Рено-4“ приликом, њега сам ја привео. Ја њега никада у животу нисам видео.

Пун.ошт. адв.Марина Кљајић: А ко је он био?

Опт. Божо Видаковић: Тај Салај је као радио је на “Орловима“, музао је краве, али није било крава, било је пушака само које је он наоружавао тамо на Селешу, и пуцало се на нашу страну. Он је прошао барикаду нашу, није се зауставио, значи ја сам отворио ватру у ваздух. И код Ђорђа једнога, код Ђорђа некога који ради, код њега, у њега сам уперео пушку, Србина, када је он казао, „еј, Божо, куда га водиш, па он је радио са мном“. Значи овај је радио, а овај није радио. Ивка Церенко ту напомиње, имате и њу, видите како лаже тај Салај.

Пун.ошт. адв.Марина Кљајић: Добро, то ме не занима.

Опт. Божо Видаковић: Чекајте, ја да Вам објасним конкретно питање, Ивка Церенко каже да он није ишао са посла, већ да је ишао да се увуче да извуче неку Ану Хорват. Прочитајте тај папир и он је уредно размењен можда су њега клали и резали уши, по струји или којешта, Божо Видаковић је њега довео транспортер војни је стајао, вани, ово вам је тај Салај Јосип. Први пут сам га у животу видео, када сам га привео. Значи нисам га пипнуо руком и он је отишао и каже, тамо сам затекао Анту Гудеља, оца од онога што је убио Кира.

Пун.ошт. адв.Марина Кљајић: Добро, то.

Опт. Божо Видаковић: А тај, да Вам одмах довршим ту причу, зашто не би.

Председник већа: Нема потребе за тим, само одговорите на питање, немојте да ширите причу.

Пун.ошт. адв.Марина Кљајић: Немам више, хвала.

Председник већа: Хвала. Ево ја ћу Вам поставити још нека питања. Да се вратимо на овај први догађај за убиство Ђуре Киша. Тога дана је кажете, био напад у јутарњим часовима око 7 сати, је ли тако?

Опт. Божо Видаковић: Не, пре.

Председник већа: Пре? Јесте Ви тада били на положају?

Опт. Божо Видаковић: Чим је први.

Председник већа: Ваш положај је Бранка Радичевића до Загребачке, је ли тако?

Опт. Божо Видаковић: Не.

Председник већа: Него?

Опт. Божо Видаковић: Моје је од Бранка Радичевића према Вуковарској.

Председник већа: Према Вуковарској? Када је био тај напад, само да Вас питам, да ли сте чули да ли је неко у том нападу са Ваше стране браниоца убијен?

Опт. Божо Видаковић: Са моје стране? Од моје чете не.

Председник већа: Да ли је неко други, да ли сте чули да је неко уопште, да ли је неко убијен тада?

Опт. Божо Видаковић: Убијен је Ранко Поповић и ја сам био примио Ранка Поповића и Момчиловића једног, имао је испод срца са с снајпером метак и Ранко Поповић, мислим да је добио у слепоочницу. Ту сам, е добро сте ме сада подсетили, да сам био у то време ту, на свом месту.

Председник већа: Чекајте, овај човек што су убијени, кажете нису Ваши, где су они убијени онда?

Опт. Божо Видаковић: На Загребачкој.

Председник већа: На Загребачкој. Јесте били тада на Загребачкој значи?

Опт. Божо Видаковић: Не, ја сам био на свом месту.

Председник већа: Како знате да су они убијени онда?

Опт. Божо Видаковић: Па донели га код мене, зато што сам држао гробље, војску и то, ту је била касарна, мој рејон.

Председник већа: Ту двојицу, кажете, Ви сте видели они су убијени, Ви сте их примили тада у чету. Где сте их примили Ви?

Опт. Божо Видаковић: Ту сам ја имао.

Председник већа: Ту сте их примили? Да ли знате Ви њих од раније?

Опт. Божо Видаковић: Како не бих знао, овог Момчиловића не знам.

Председник већа: А овог другог?

Опт. Божо Видаковић: А овога Ранка Поповића били смо комшије, момак је био млади обадвојица, а овај је Момчиловић мислим, шта да Вам кажем, момчине праве и то фини момци, ја мислим да је од моје деце, онај био још млађи онај Момчиловић.

Председник већа: Кажете нисте се удаљавали и све време сте били на месту, значи цео дан нисте долазили у центар села, нисте долазили код основне школе?

Опт. Божо Видаковић: Нисам ни ноћ, ни ноћу.

Председник већа: Значи уопште се нисте приближавали?

Опт. Божо Видаковић: Уопште нисмо ишли у команду, ја бар нисам ишао у команду, на расправу неку.

Председник већа: Питаћу Вас. Зашто сведоци Вас спомињу, не само ова два сведока што је поменуо тужилац, него и други сведоци Вас помињу као лице о коме се прича да је убило Ђуру Киша, зашто Вас помињу?

Опт. Божо Видаковић: Мене спомињу зато што је Радишић Лазар, то је кренуло од њега, да је он видео, сада извео њега из штаба, везао бодљикавом жицом и још десет људи што не знам име од тих десет људи и то је кренуло од једне будале и то је сада дошло до другог и до трећег и испада да сам ја убио. Ја уопште нисам знао да сам ја убио тог Киша. Него писале су новине, хрватска штампа, да је Киша убио Бошко Сурла, е Бошко Сурла да је рекао да сам ја убио тог Киша, онда бих се ја сложио још некако, човека су затворили, мрцварили га седамнаест месеци, можете мислити како, заменик командира полиције како је прошао у Хрватској, а можете мислити и за тога што кажем ја, да сам тог Салаја ухапсио, нисам га ни везао, да сам ја прошао барикаду осигуровану, на „југу-2“, разапели би ме.

Председник већа: Само да утврдимо за оружје, Ви сте и овде рекли, ево још једном да утврдимо, имали сте „хеклер“, је ли тако?

Опт. Божо Видаковић: Јесте.

Председник већа: Девет милиметара?

Опт. Божо Видаковић: Јесте.

Председник већа: То оружје које сте имали? Је ли то аутоматско или полуаутоматско?

Опт. Божо Видаковић: Аутоматско оружје, најбоље оружје које пуца, има највећу моћ, мислим у минути колико метака се испали.

Председник већа: Да ли може да пуца појединачно?

Опт. Божо Видаковић: Може.

Председник већа: Што се тиче овог другог кривичног дела што Вам се ставља на терет, објаснили сте овде да је разлог био да их померите зато што су да не би јављали.

Опт. Божо Видаковић: Морао сам да их померим.

Председник већа: Да ли је можда неко, Вама је то можда познато, да ли је у кући ових који су касније померени било неке војске, је ли било ту војске које су, јер каже један од сведока ових Киџбек да се он јављао, да су му јављали да је мајка, да су родитељи, да је то неки штаб четнички?

Опт. Божо Видаковић: Била је моја војска, вероватно се преселио тај, ако се јавио он је препознао глас, каже од тога Милована Радосављевића, а не могу ја морају комоцију направити себи, како да кажем.

Председник већа: Да Вас питам, ови људи када су иселјени из својих кућа, када су пребачени у ту једну кућу, шта је било са њиховим кућама, шта је било са њиховом имовином, шта је било са стоком коју су они имали, да ли је стока пребачена или је све остало?

Опт. Божо Видаковић: Мислим да нису имали стоку, да су они хранили стоку у тој кући Пере Ћосића.

Председник већа: Значи, да је сва стока пребачена ту? Зашто је пребачена, да ли Ви знате разлог?

Опт. Божо Видаковић: Не могу да буду тамо у кући својој, не може сваки дан он долазити. Ја сам дозволио, рекао сам, питао ме тај командир вода је л' могу они да дођу некада да узму.

Председник већа: Чекајте, он је Ваш командир вода, да се разјаснимо то, Ви сте командир чете, је ли тако, он је командир вода, он је Вама подређен?

Опт. Божо Видаковић: Јесте.

Председник већа: А како може да располаже тим људима без Вашег знања?

Опт. Божо Видаковић: С којим људима? Ја сам му рекао да сам морао направити дислокацију тих људи.

Председник већа: Ви сте му рекли да мора да дислоцира те људе?

Опт. Божо Видаковић: Добро.

Председник већа: Он их је дислоцирао на ово место?

Опт. Божо Видаковић: На сигурно каже место, јер пошто они већ хране ту стоку.

Председник већа: Ви знате, да ли сте Ви обилазили, кажете обилазили сте њих?

Опт. Божо Видаковић: Јесам, никада нисам имао проблем.

Председник већа: Мало пре када сте износили своју одбрану рекли сте да Вас је она питала да ли може да изађе из те куће? Зашто је Вас питала једна од ових оштећених?

Опт. Божо Видаковић: Не, пазите овако, она зна да сам ја то главни на том терену, значи ја питам је л' има неких проблема, каже нема никаквих, је л' ја могу каже да одем по неке своје ствари, можеш слободно.

Председник већа: Је ли ишла она слободно или је ишла уз пратњу некога?

Опт. Божо Видаковић: Никакву пратњу, само морао је бити онај да види шта носи.

Председник већа: Значи, морао је неко да буде са њом.

Опт. Божо Видаковић: Па тамо су били стационарани. Значи, од његове куће као што је ова судница, значи ту Вам је била једна аутомеханичарска радионица, аутолимарска, власништво тога Радосављевића. Он је оженио рођаку од тих Готоваца, Хрватица, али ја сам њега поставио за командира вода зато што сам то оружје кад сам дистрибуисао оружје у 12 сати ноћу, 1 или 2, шта ја знам, ја сам мојим „Мерцедесом“, уђем са гепеком, остоварим оружје, донесем им списак, бићете одговорни мени ако подигнете оружје некеме. Ја сам ставио Никола Шивицу, Хрвата за командира вода и та дискриминација не долази у обзир што се мени дешава на терет. Ја сам само рекао то је моја, имам и забелешку овде, има и рекао сам пред полицијом том док ме нису ухапсили да Туђман не може тако да прође.

Председник већа: Добро, сад да се вратимо на овај догађај.

Опт. Божо Видаковић: Значи, ја са тим људима, сад Ви поштовани судија ја верујем да Ви можете да сумњате у нешто, али верујем да ћете Ви то оценити.

Председник већа: Добро, пустите Ви шта ћемо ми да ценимо. Само питање је било.

Опт. Божо Видаковић: Ја везе нисам с њима имао никакве, додирне везе.

Председник већа: Они су се налазили на вашем терену, које је под вашом заштитом?

Опт. Божо Видаковић: Али пребачени су њему.

Председник већа: Како су пребачени њему? Ви сте рекли том Вашем подређеном „ти мораш да пазиш на њих, твоја је обавеза шта ће њима да буде“?

Опт. Божо Видаковић: Не, он је пребачен, он је начелник или шта командант цивилне заштите.

Председник већа: Кад су они пребачени цивилној заштити?

Опт. Божо Видаковић: Одмах чим су дислоцирани.

Председник већа: Значи, они су тад били под цивилном заштитом, не под Вашом?

Опт. Божо Видаковић: Нормално.

Председник већа: Зашто се онда Вама даје та наредба да Ви та лица спремите и да се у тај комби пребаци, да се пребаце до центра па да онда иду даље за Борово Село, зашто онда Вама дају кад је цивилна заштита са њима сада? Какве везе Ви имате са тим?

Опт. Божо Видаковић: Гледајте овако, ја сам био у војсци, да су тражили и ове Креше, ја бих морао да дам.

Председник већа: Ко ме?

Опт. Божо Видаковић: Да се размени, шта ја знам коме. Возило ће доћи, довешће Бране Кнежевић или овај, онај и доћи ће, не могу ја.

Председник већа: Је ли знате, кажете не знате, али да ли сте чули да је дошло возило, да их је одвезло, да ли Вам неко рекао од ових каже који су били ту Ваших подређених, је ли Вам рекао тај командир вода, дошла кола одвезла ових седам, осам људи?

Опт. Божо Видаковић: Па није ми нико рекао.

Председник већа: Шта је било онда кад су они онда одвежени са том стоком која је ту била?

Опт. Божо Видаковић: Каквом стоком?

Председник већа: Кажете хранили су стоку у тој кући? Сад су сви одвежени, шта се дешава са њима?

Опт. Божо Видаковић: То сад треба питати Гадашевић, како се зове, тај Гадашевић када се пита шта је било са том стоком после и кад су ти људи.

Председник већа: Питао сам Вас за куће, шта је било са кућом, да ли су куће остале?

Опт. Божо Видаковић: Ја нисам улазио у куће да њушкам ту и да тражим.

Председник већа: Не знате, на Вашем терену су, да ли знате да ли су неке куће опљачкане?

Опт. Божо Видаковић: Па све су опљачкане.

Председник већа: Ко их је опљачкао?

Опт. Божо Видаковић: Па опљачкали ко је год хтео, долазио. Ја сам био председник Комисије за конфискацију имовине. Навешћу Вам само један пример и могу Вам службени папир показати. Отео сам од Србина трактор и „Ладу ниву“ његово приватно власништво зато што је крао из хрватских кућа, а мени се у једном контексту кад су тај Мирко одвежени, Крешо кад су отишли за Осијек, каже Божо Видаковић је после тога улазио и пљачкао те куће. Па шта сам ја опљачкао, ја сам могао да имам десет станова у Београду, а ја немам крова над главом. Значи, Божо Видаковић, а ја кад сам се вратио он је мени дао кључеве да пазим на кућу јер каже је л' може мој Мијо да дође по ствари. Човек наиван, неписмен и ја кажем, смејем се па кажем може да дође. Његов син усташа да дође по ствари и ја кључ у браву, не можете господин судија да уђете, неки Наранџић из Чепина ушао је већ у ту кућу. Значи, десет минута после тога кад су они отишли, а кућа до моје куће.

Председник већа: Зар нисте требали као територијална одбрана, сем тога што сте имали улогу да одбраните село да имате и неку другу улогу? Да ли је постојала полиција тада?

Опт. Божо Видаковић: Јесте.

Председник већа: Па је ли сте пријавили полицији да улазе у кућу?

Опт. Божо Видаковић: Па јесам.

Председник већа: И?

Опт. Божо Видаковић: Па шта он каже војник човек истеран из своје куће, дошле усташе у Чепину, упале у његову кућу, избаце га напоље и сачува главу и нек' је ушао у ту кућу.

Председник већа: И овде сте рекли једну реченицу, па само да ми објасните шта сте тиме мислили, можда ја нисам добро. Каже у виду ових Готоваца, каже: „Видите шта значи, значи морам преписати све људе хрватске или друге националности, осим Срба, који се налазе рецимо у мом реону и сада треба писати овако – кога има тај и тај, два сина пописати, где су му та два сина, од тих Готоваца знам једног, а тај баш није био, значи Готовац је имао два сина Андрију и овог другог који је“.

Опт. Божо Видаковић: Али тај није био баш чист.

Председник већа: За Андрију смо чули да сте то рекли. Али за овог другог где је он отишао?

Опт. Божо Видаковић: Па он је отишао у усташе. Он никад није имао ни пола сата радног стажа а говори ја нисам у мировини.

Председник већа: Кад сте пописивали та лица шта сте писали где је тај Сима отишао?

Опт. Божо Видаковић: Погледајте.

Председник већа: Како то пописујете, кажете син тај и тај отишао, шта пребегао, шта напишете?

Опт. Божо Видаковић: Је л' могу да Вам покажем папирић само који је?

Председник већа: Можете. Добро, можемо и током поступка. Нема битног, није то, можемо то током поступка, није проблем, доћи ће сведоци па ћемо.

Опт. Божо Видаковић: Видите овако, хоћу да Вам покажем тај папир што није мој рукопис, 1991. може да се установи.

Председник већа: Добро, то није битно, него само сам Вас питао ово?

Опт. Божо Видаковић: Пише Хрвати.

Председник већа: Седите, седите, само да не стојите.

Опт. Божо Видаковић: У тој улици Хрвати, у тој улици име, презиме.

Председник већа: И није ми јасно овако, каже овде, само још једно питање на Андрију да баш тај није чист, та жена је била поштена, то је била сиротиња, што значи да није имао човек шта од њих да украде. У ком смислу то мислите није имао човек шта од њих да украде?

Опт. Божо Видаковић: Па кад нема, сиротиња је то у бога.

Председник већа: Не знам шта Вам је то значило нема шта да украде, то ме је само занимало?

Опт. Божо Видаковић: Да су пљачкане куће.

Председник већа: Добро и овде Вас није питао тужилац, није питао бранилац, има једна, иако сте Ви ту нелогичност касније исправили у првом исказу који сте дали рекли сте да је овде другоокривљени Жарко Чубрило био присутан у Тењу у времену од 07. од почетка тих борби па до даље и да је одлазио у друго место, односно о Боботу. После сте изјавили да он није био, па при чему остајете само то да разјаснимо?

Опт. Божо Видаковић: Остајем при датумима, схваћате, ја сам њега видео два пута, ја сам тога Жарка истога неког мог, каже ја сам га истерао из села.

Председник већа: Па кад сте га, да ли се сећате? Да ли је могло уопште да се изађе из села кад је било тог првог, кад је кренуло?

Опт. Божо Видаковић: Није се баш могло изаћи, имали смо ми путеве алтернативне правце.

Председник већа: А докле није могло да се изађе из села, докле је било, је ли био неки пут који је водио ка Србији да је могло да се оде?

Опт. Божо Видаковић: Имали смо један пут између аеродрома и између Сарвашког пута.

Председник већа: И куда је водио тај пут Сарвашки.

Опт. Божо Видаковић: Тај је водио на Даљ тамо.

Председник већа: На Даљ? Је ли водио неки пут на Борово Село?

Опт. Божо Видаковић: Јесте, да.

Председник већа: Значи, то је могло за све време док су биле ове борбе, док је било до 07, 08?

Опт. Божо Видаковић: Није, једино ако је био, хоћу да Вам кажем кад није могло ако је био кишни период онда се није.

Председник већа: Не, него питам за тај 07?

Опт. Божо Видаковић: За 07. се могло.

Председник већа: Могло 07. јула, значи могло је да се иде према Србији у то време?

Опт. Божо Видаковић: Могло се.

Председник већа: Само још нисте ми објаснили ту разлику што постоји, рекли сте да је тада био ту, значи он је био али не знате у ком периоду?

Опт. Божо Видаковић: Не знам у ком периоду, видео сам га два, три пута, видео свега.

Председник већа: Је ли то пре овог догађаја или после овог догађаја Од 07.07?

Опт. Божо Видаковић: После, после.

Председник већа: После сте га виђали? Колико после?

Опт. Божо Видаковић: Не знам, не могу се сјетити стварно, видео сам га једном са двојицом људи.

Председник већа: Је ли тада носио униформу?

Опт. Божо Видаковић: Молим?

Председник већа: Је ли тада носио униформу?

Опт. Божо Видаковић: Није. Носио је неки комбинезон плави, оно што смо ми добијали, ко ће се тога сетити свега. Униформу није имао, имао је ту плаву.

Председник већа: Ту Вам се разликују искази, у првом сте рекли да је био ту, да је присутан, да је био код једног. Да, то ми још нисте рекли, кажете.

Опт. Божо Видаковић: У штабу је био код Батела ако мислите на то.

Председник већа: У штабу, јесте. Колико је штаб био дуго код Бателе?

Опт. Божо Видаковић: Па не знам, пазите овако поштовани судија, ми смо имали прво један штаб у приватној једној кући. Та приватна кућа је била код једног Суботиновића, он је био везан уз цркву и тако нешто, тај црквењак неки, тако да смо дистрибуцију првог наоружања код њега ускладиштили, ту смо држали тај штаб, па смо се пресељавали на пет места, пет локација, сад овамо, сада тамо док нисмо најзад завршили, мислим да је то задње било завршено у, зове се „Стара школа“, где сам ја тога Киша наводно извео из тога штаба, ја мислим да је то био задњи, онда касније је био.

Председник већа: Да ли знате кад се то пребацује у ту „Стару школу“? да ли је било то тад 07.07, је ли су они већ били у „Старој школи“? везујем се за овај догађај кад је Киш убијен?

Опт. Божо Видаковић: Пазите, то није општина.

Председник већа: И кад је био напад?

Опт. Божо Видаковић: То је био ту штаб.

Председник већа: 07. јула?

Опт. Божо Видаковић: Да.

Председник већа: Је ли тад већ био штаб у „Старој школи“?

Опт. Божо Видаковић: То је била месна заједница пре, била је пре, ту сам ја ишао у школу, а онда можете знати па месна заједница за време Титове Југославије, како да Вам кажем то и онда смо ми то узели за општину исто касније.

Председник већа: То су Вас питали исто да ли знате да ли је био у биоскопу „Партизан“ затвор или не, да ли Вам је познато то?

Опт. Божо Видаковић: Ја, затвор је био, али никад судија, никад, значи судија никад нисам ушао ја у тај затвор, не ни у један затвор, само овај што је био у приватној кући код Кукића. Значи, ни у један затвор Божо Видаковић није ушао.

Председник већа: Добро. Има неких питања?

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Рекли сте у једном тренутку када сте давали одбрану у вези овог првог дела на штету овог Ђуре Киша, је ли тако, тај несрећни Момчиловић који зна ко га је убио. Да ли сам Вас ја добро схватила?

Опт. Божо Видаковић: Не, Момчиловић кога је убио.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Значи, Ви знате ко је убио Киша?

Опт. Божо Видаковић: Не, он је убио заробљеника неког.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Неког а не овог? Добро. Сазнасте ли Ви, пошто Ви нисте, а Вама се ставља на терет, значи претпостављам да имате неки интерес да то сазнате, а били сте кажете главни на терену ко уби тог Киша да ли сте Ви некад сазнали?

Опт. Божо Видаковић: Али поштована судијко, ја не разумем Ваше питање.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Да ли сте сазнали ко је убио Киша, овога што се Вама убиство ставља на терет?

Опт. Божо Видаковић: Је л' Вам кажем да је хрватска штампа писала да је Киша убио Бошко Сурла.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Не Ви да ли, не питам штампа, штампа може да прича свашта. Да ли сте Ви сазнали као човек, кажете „главни сам на терену“, командир сте чете, јесте ли Ви неко поуздано сазнање икада добили, поготово да сте сад, поготово заинтересовани Ви нисте, па ко то уради? То није велико, није то Београд.

Опт. Божо Видаковић: Ја само кад сам морао да напустим Хрватску јављено ми је из Генералштаба морам да се покупим, из канцеларије сам изашао, и жену и децу сам оставио.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: И шта сте сазнали?

Опт. Божо Видаковић: И отишао сам у Србију, не знам ни куд ћу ни шта ћу. кћерка ми је била подстанар у студентском.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: На питање ми само одговорите.

Опт. Божо Видаковић: Чуо сам кад сам отишао ко је Ђуру убио.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Ко?

Опт. Божо Видаковић: Ја. То сам чуо, нисам чуо да сам га ја убио.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Пошто Ви нисте, да ли сте чули заиста ко га је убио или сте се распитивали или нешто?

Опт. Божо Видаковић: Само кад сам ја отишао чуо сам да сам га ја убио.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Значи једино. Још једно питање. Једино се причало да сте га Ви убили, нисте чули још неку причу, неке поговоре?

Опт. Божо Видаковић: Чуо сам да је Бошко Сурла.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: И то сте чули? Да ли сте то читали у новинама или сте и чули међу људима?

Опт. Божо Видаковић: У новинама, у штампи хрватској.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Добро, то сте прочитали.

Опт. Божо Видаковић: Можете лако проверити, оптуживали су Бошка Сурлу да је убио.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: На основу којих доказа, шта су тамо говорили за тог Бошка, ко је њега видео, да ли има неки овако сведоци који су га помињали као што Вас помињу или не?

Опт. Божо Видаковић: Не знам ја да Вам одговорим на то питање, како да Вам ја одговорим на то питање.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Па је ли сте се интересовали, да ли сте читали те новинске чланке?

Опт. Божо Видаковић: Па не занимају мене чланци, само је писало у тим новинама, на радију, „Глас Славоније“ је писао.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Да ли сте прочитали тај чланак?

Опт. Божо Видаковић: Нисам, не могу доћи ја до тих новинама. Како да ми дођемо до новинама из Хрватске. Можемо да ухватимо радио.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Добро. Кажете имали сте „хеклер“, ко је још у јединици имао „хеклер“?

Опт. Божо Видаковић: У то време имао је командир полиције, имао је командант Јово Ребрача, не знам да ли је у то време имао, али ја јесам.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: У чети?

Опт. Божо Видаковић: У чети нико.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Нико, само Ви? Добро. А ко је Вама био надређени непосредно, Ви сте командир те четврте чете?

Опт. Божо Видаковић: Мени је био надређен био Јово Ребрача и командант ТО.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Јесте ли некад с њим причали о овоме што се причају ти неки поговори по месту да прича неко да сте Ви убили неке људе, овог Киша? Са Ребрачом да ли сте причали да ли вас је неко?

Опт. Божо Видаковић: Он је мене питао једном „еј, чуо сам је л' си ти убио Киша“?

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Колико после овог јула месеца 1991?

Опт. Божо Видаковић: Па можда десетак, петнаестак дана.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Дана? Звао Вас је на рапорт или како?

Опт. Божо Видаковић: Какав рапорт.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Где се дешава тај разговор?

Опт. Божо Видаковић: Ми смо зауставили колону, међународну.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Који ви, Ви лично и ко још?

Опт. Божо Видаковић: Ја, рецимо и кад су хтели да.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Ви сами сте зауставили колону?

Опт. Божо Видаковић: Не ми, и тај Ребрача.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Па кад кажете „ми“ не могу да знам ко, зато ми реците?

Опт. Божо Видаковић: Ајде да вам кажем, припадници ТО ми смо били, значи припадници ТО.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Колико вас, Ви и још колико људи?

Опт. Божо Видаковић: Нисам ја бројао кад је био конвој.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Је ли био и Ребрача?

Опт. Божо Видаковић: Био је и Ребрача. Баш ме је Ребрача и питао.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Опишите нам тај разговор укратко.

Опт. Божо Видаковић: Е овако, питао ме је, „е па шта је, је л' чујеш да се прича нешто да си ти убио? Од кога си ти то чуоп? Па каже „не знам“, ово и оно, каже „стварно“, како сам га ја убио, ваљда бих знао ако сам га извео из штаба. Ако је тај Ребрача, он мора знати, јер он је био у штабу 07.07. да ли је Божо Видаковић ушао унутра и извео тог Киша. Ето питајте њега одмах. А друга ствар.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Сад питамо Вас? И шта он каже пошто он је чуо исто да се прича, а пошто је он био у штабу питасте ли ви њега а ко га је убио, ја нисам, видиш причају погрешно? Јесте ли Ви њега нешто питали?

Опт. Божо Видаковић: Знате шта, па мене не занима нико ни који су убијени, ни цивили.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Не, не, ја сам схватила да Вас не занимају ти убијени, него сам друго хтела да Вас питам, обзиром да неко прича да сте Ви, мене би лично занимало ако је неко причао да сам нешто тако страшно урадила занимало би ме ипак да сазнам ко је, ако разумете моје питање?

Опт. Божо Видаковић: Ја разумем.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Изволите, само ми одговорите.

Опт. Божо Видаковић: За време док сам ја био, значи то је тамо почетак 1997. године ја сам морао пре интеграције да напустим Тење, нас 18 чини ми се да је било који су морали да напустимо Тење, добили су сигнал, да ћемо да будемо хапшени од УНПРОФОР међународних снага.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Добро, одосмо сад 6 година унапред, је ли тако? Ја питам за то време, чујете прича се Ви сте некога убили, да ли Вас то нешто понукало?

Опт. Божо Видаковић: Не, хоћу да Вам кажем, ја нисам завршио.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Знам да нисте, отишли сте 6 година. Ја Вас питам јули.

Опт. Божо Видаковић: Шест година. И сад ја Вама хоћу да кажем, али Ви ми не дате да кажем.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Реците, хајдете да се не препиремо сад овде, судница је у питању.

Опт. Божо Видаковић: Значи до тог момента, до трећег месеца кад сам требао да напустим Хрватску да побегнем у Србију, нико није причао да је Божо Видаковић убио Киша.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Кад сте причали са овим?

Опт. Божо Видаковић: Са Јовом.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Па са Јовом кад ст е причали?

Опт. Божо Видаковић: Па са Јовом у каналу где је држао аутоматску пушку.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Када?

Опт. Божо Видаковић: Десетак дана после тога убиства.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Па како сад кажете да нико није причао да сте Ви, а он Вама каже чујем да причају да си ти?

Опт. Божо Видаковић: Питајте Ви њега од кога чује.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Да ли Ви схатате колико сад противречности има у Вашем исказу сад тренутно? Сад сте рекли да до 1997. нико није причао да сте то Ви урадили, а малопре кажете десета дана после тог убиства Јово каже Вама „прича се да си ти“?

Опт. Божо Видаковић: Он мене пита 25 метара од мене, пита „еј је л' си ти убио“.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Не питам на колико метара него Вас пита је ли си ти убио, причало се и тад чим је до њега допрло, је ли тако?

Опт. Божо Видаковић: Не знам, али ја ту причу ни од кога нисам чуо. Ја лично нисам, нити се причало у месту.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: А кад је то почело да се прича?

Опт. Божо Видаковић: Кад сам ја отишао.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Тек тад? Значи, нисам Вас ја добро разумела у вези разговора с Јовом. Ви сте први пут од Јове чули да се ипак прича десет дана?

Опт. Божо Видаковић: Да, да.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Добро и кад сте Ви, да ли сте се Ви фрапирани са тим његовим питањем, „чујем прича се да си ти убио некога“?

Опт. Божо Видаковић: Па Јова Ребрача је исто дао изјаву.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Не, не питам за изјаву, значи десет дана после неког убиства тај Јова Вама каже „прича се да си ти убио“, да ли је Вас то узнемирило?

Опт. Божо Видаковић: Што би ме узнемирило кад знам да од тога нема ништа.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Није Вас узнемирило?

Опт. Божо Видаковић: Не.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Није Вас узнемирило? Да ли Ви њега питате „па ко теби то каже човече, одакле ти то“, да ли га питате то?

Опт. Божо Видаковић: Ја сам мислио да је то шала.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Ви сте мислили да је то шала?

Опт. Божо Видаковић: Кад смо зауставили тај конвој ја кажем то треба све побити и затворити, то су све усташе. Зато што смо нашли једног војника.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Шта, извините, нисам ову задњу реченицу чула?

Опт. Божо Видаковић: Кад смо ми зауставили тај конвој, да видимо шта хоће они, ја сам препознао Главаша у возилу Хитне помоћи, у другом возилу Хитне помоћи био је Вуковић усташа прави и ја кажем „јебо те, међу ове, међународног Црвеног крста па то су све усташе човече“ ову двојицу познам и рекох „то треба све побити знаш“, али сам се смијао онако.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Ко каже треба све побити?

Опт. Божо Видаковић: Ја сам рекао.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Кога, те усташе?

Опт. Божо Видаковић: Све те.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Све усташе? Добро. Кад је Ваш брат страдао, рекли сте у једном тренутку?

Опт. Божо Видаковић: 02. августа.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: 02. августа 1991? Добро, хвала, немам више питања.

Опт. Божо Видаковић: Они су бирали кад је Свети Илија, Никола.

Председник већа: Добро, нема потребе, хвала. Ако нема више питања, допунских нема? Хвала Вам, можете да седнете. Да, да, данас ћемо завршити да не би сутра, ако немате ништа против.

ОПТУЖЕНИ ЧУБРИЛО ЖАРКО

Председник већа: Седите, ако Вам је лакше Жарко.

САСЛУШАЊЕ ОКРИВЉЕНОГ

Председник већа: Оно упозорење које Вам је малопре речено важи и даље. Ви сте већ били саслушани од стране истражног судије. На претходном рочишту сте се изјаснили о кривици и рекли не признајете ово кривично дело, остајете при томе?

Опт. Жарко Чубрило: Остајем.

Председник већа: Овде су Ваше одбране које сте изнели. Да ли остајете при овим одбранама које сте дали до сада?

Опт. Жарко Чубрило: Остајем што сам дао у истрази.

Председник већа: Можете само укратко да нам изнесете, видели сте шта Вам се ставља на терет – убиство 11 лица након 07?

Опт. Жарко Чубрило: Поштовани судија, ја то убиство 11 цивила хрватске националности из Тења нисам у јулу месецу извршио, нити сам у томе уопште учествовао, јер ја у том времену у јулу месецу 1991. године у Тењи нисам нити био, а нити сам учествовао у оружаном побуну и одбрани села Тења у јулу 1991. године. Мене су ти сукоби у Тењи затекли на боловању крајем шестог месеца, почетком, крајем шестог месеца неангажовано, неконтактирано уопште за било какву активност у Тењи по питању тих планова, одбрана итд. и тог дана кад је 01. јула убијена та делегација која је дошла у мировној некој функцији да се ти почетни неки сукоби реше, тензије спусте итд. мене је затекло у центру Тења па сам отишао од куће пре подне у продавницу по новине итд., јер је било слободно, није таква тензија била нити проблем да се јошувек креће по селу и да је то тек био некакав почетни, први неки сукоб. Пре подне када је на пункту полицијском од хрватске полиције дошло до убиства тројице чланова делегације и тешко рањавање једнога тензија је тога дана заиста се скочила и дошло је и до различитих препречавања ових улица, оних улица. Иначе место Тења се у народу назива у два дела Старо Тења и Ново Тења, а у народу то је административно и у физичком смислу и функционално једно место, само Стара Тења то је оно место које је од вајкада и старијег датума куће и људи и пољопривредници, а од Старог Тења према Осијеку уз ту главну саобраћајницу која се зове Осијечка улица је годинама ницало једно ново радничко насеље, урбанизирано, типски грађено и у том насељу сам и ја десетак година прије ових сукоба 1991. године, купио плац, направио кућу и доселио се негде 1981. године у Тењу и то пошто је већ 20 година то Ново Тење грађено, парцеле су ишле све више према Осијеку тако да сам ја ту негде на самом почетку поред Тења, односно кућа ми је можда од тог центра Тења, трговачког центра и то, административног у смислу месне заједнице, амбуланте, вртића и шта ја знам, око 1,5 км даљине, али главном саобраћајницом бициклом итд. то је релативно близу. Ја сам се затекао на улици у свом кућном једном цивилном оделу у коме сам затечен и на крају кад је та барикада до подне већ и пукло и препречено проценио сам на наговор тамо мештана да је сулудо сад да се ја враћам 1,5 км назад негде где не знам с ким, шта ћу и како ћу проћи, па ме је мој пријатељ Миловановић Драгољуб и позвао „оди Жаре до мене, то неће да се расчисти, разјасни, ја сам сам“, још после школске године жену и децу је он пребацио у Сомбор, сам у великој кући и ја сам отишао код њега мислећи стварно то ће данас-сутра протутњати, решиће се нешто. Остао сам на улици без докумената без ништа у једним плавим панталонама и јакници, с новцем, с оном кесицом што сам отишао у трговину да купим. Међутим, ја сам се код „Бателе“ задржао, то је надимак Драгољуба Миловановића, звани „Батела“ задржао се неколико дана 5, 6, 7, 8 дана јер тензије нису падале, ништа се није решавало, наступило је затишје у неким разговорима и преговорима и тензије су се полако, у ствари дизале, а не смиривале. У то време у тих пар дана док сам ја био код Миловановића ја нисам се ангажовао у никакве одбране или организационо одбрамбене активности у селу, нико ме није ни тражио да се ангажирам, нико ме није ни мобилизирао, ја сам код тог Миловановића био неколико дана све до 07. јула када се на Тењу догодио један мало озбиљнији и организованији напад из правца Осијека хрватске војске и полиције. Тај ме догађај затекао у кући тог Миловановића. Ако гледате географију села од центра до Миловановића има близу 1 км, од центра па до Нове Тење има још једно 300 метара, значи од тог, те линије сукоба на тој некој граници између Нове и Старе Тење ја сам био удаљен око километар и 300 метара и тај догађај пошто је завршио и са жртвама, било је жртва и са једне и са друге стране, за мене је био морам вам рећи пресудан да

ја почнем размишљати да ли је мени место ту или да ја се пакујем из села. Цело то време док сам био код Миловановића, кажем, нисам учествовао у никаквој оружаном побуни нити у одбрани села, нисам задужио нити носио никакву војну униформу и неко војно наоружање, све тих седам-осам дана провео сам у том мом цивилном једном кућном радном оделу плаве боје. Пошто су телефони још радили ја сам од Бателе назвао у Осијек моју мајку јер ми се ни жена 01. јула није вратила са радног места назад, чули смо се телефоном, сугерисо сам да остане и она код свекрве, код моје мајке, тако да сам их 07. јула назвао рекавши им да је у Тењи на мене, лично на мене, психолошки велики притисак, уплашен сам, куд то води, шта се то догађа. Видио сам жртве, видио сам да проносе рањене људе који јаучу и плачу и рекао сам им да би ја најрадије да одем из Тење. Моја породица се сложила с тиме и рекли су ми да напустим јер ће и оне колико данас или сутра, односно 07. или 08. или 09. спаковати се и са аутом који је био код моје жене на послу код ње остао, да ће и они из Осијека преко Барање куд се још могло правац Србија. Ја сам тада и замолио моју супругу да уколико сматра да није превише ризично да ми не остави моје ловачко наоружање које сам ја још у петом, шестом, почетком шестог месеца прије тих оружаних сукоба склонио из Тења, које сам као ловац дугогодишњи имао са уредним одобрењем за држање, ношење, склонио из Тења у стан моје маме. Код себе сам задржао један пиштољ за који сам исто имао уредно дозволу за ношење и држање годинама, од данас уназад можда 30 година, једно 10, 15, 20 година прије тих сукоба сам ја имао то наоружање и склонио сам их, кажем, да ми неко не би у том лудилу противправно ми одузео нешто што сам ја годинама скупљао, то нису било какве пушке, то су биле скупocene пушке и супруга је то примила к знању без обавезе да ће донети или не. Ја сам послушао савет моје мајке и договор који смо постигли и ја сам већ сутрадан, други дан после тог напада на Тењу, спаковао се, односно онако како сам био обучен у току дана сам једва нашао некакав превоз јер се морало стопирати и тако даље, није било неког редовног саобраћаја, пребацио сам се до Борова Села. Из Борова Села сам сачекао у току дана једну слободну скелу, јер ту је био хаос тих првих дана, жена, деце, школараца, цивила колко хоћете, пребацио сам се преко у Вајску, из Вајске опет још до краја дана ауто-стопом до Оцака и по договору са породицом отишао у Бачки Грачац код мајчине родбине где сам се и састао са породицом, они су дошли, сад нисам сигуран да ли већ 08. предвече или 09. јула ујутру пре подне у Бачки Грачац и ту смо заједно супруга, ја и моја мајка, супруга и ја немамо деце, тако да је та породица коју спомињем у ствари моја супруга и мајка, смо се ту задржали једно месец и по дана у Бачком Грачацу. Тада кад сам отишао из Тења, отишао сам гол формално, без иједног личног документа и што ми је стварало већ у доласку у Србију проблеме око кретања, око регулисања неких права и тако даље, тако да сам ја већ одмах писмено писао матичном уреду у Осијеку да ми доставе извод из матичне књиге рођених који сам на моје опште задовољство и изненађење већ у јулу одмах након пар дана и добио, пошта је још увек радила, тај поштански промет и тако даље. То ми је било довољно да касније средим у Новом Саду и личну карту и добијем држављанство Републике Србије.

Нисам се враћао у Тење у тих месец и по дана, тако да је мој први повратак у Тењу био негде око 01. септембра када се почело причати да ће се избегла и прогнана лица моћи враћати својим кућама, отишо сам и ја до Тења, тада је већ било више комуникација у септембру месецу, био је слободан прелаз на Богојевски мост, могли сте у правцу Ердута путем до, много једноставније је већ тада било долазити. Дошао сам у Тење, и кажем вам тај Миловановић је сам живио у толикој кући великој, имао је увек једног-двојицу тако на стану ко што сам и ја свраћао, било је слободно, човек је био широкогруд и великодушан и ја сам и овај пута свратио код њега и замолио га могу

ли да будем код њега јел ми је то најзгодније. Нема породице, нема ту никога, он је сам, добро, ту и тамо који мушки и он је без проблема ме прихватио и ја сам тај септембар провео код њега очекујући тај дан када ће се то реализирати да се крене кући. Пошто ја то нисам дочекао, да вам кажем искрено, ја то нисам дочекао и ја сам након једно месец дана сигурно донео одлуку да више не могу чекати, вратио сам се назад за Србију. Овај пута сам продужио право за Нови Сад јер је у међувремену тих месец дана жена се преселила код свога брата у Нови Сад и почела радити код њега у његовом приватном грађевинском предузећу. Пошто сам и ја грађевинске струке отишо сам и ја у то предузеће и добио стални посао и наставили смо као породична фирма да живимо и радимо. И то време од тих месец дана док сам боравио у Тењи код Миловановића ја нисам облачио никакву униформу, нико ме није ангажовао, нико ме није мобилизирао, као што сам био у јулу месецу тих 7-8 дана, тако сам и сада боравио у свом цивилном оделу.

Председник већа: То је то?

Опт. Жарко Чубрило: Немам никаквог односа са оружаном побуном. Међутим, долазећи у Тење, да вам искрено кажем, како у септембру, тако и касније јер мени су родитељи разведени али су обадвоје били као избеглице из Осијека смештени на том подручју у Ердуту боље речено, прецизно, ја сам у комуникацији са људима имао прилике да слушам приче о разном разним догађајима на том простору па и тако о овом кривичном делу које се мени овом оптужницом ставља на терет. Наиме, када сам почетком, у првој половини децембра месеца 1991. године чуо на вестима да је насеље Нова Тења или у народу просто речено Нова Тења али то насеље у Новој Тењи је ослобођено да се може ићи кућама, ја сам након једно два дана по том ослобођењу допутовао из Новог Сада да бих се уверио шта је са нашом кућом, како је прошла, да ли је ево по овој причи коју смо сад ту слушали опљачкана, девластирана, уништена, у којем је то обиму и тако даље. Да би отишао из Старе Тење у Нову Тењу морао сам да прођем ту барикаду, односно контролни пункт на осијечкој, односно у висини загребачке, како се то у списима спомиње, и тај пункт је и тога дана то је тек 48 сати било после ослобођења је постојао ту и приликом контролисања видио сам и овде срео сам се са мојим познаником Савом Јовановићем аутопревозником из Осијека, њега знам дужи низ година из простог разлога ето што је између осталог '80. – '81. године већи део грађевинског материјала за градњу моје куће у Тењи превезао ми он. Поздрављајући се с њим зачудио сам се у ствари откуд он у Тењи кад је из Осијека, у Осијеку живи, па ми он рече да су он и комшија му Јово Личина у јулу месецу 1991. године те избегли из Осијека спашавајући живу главу оног дана када је њихов комшија и пријатељ Живко Пеулић од стране хрватске полиције у Осијеку нападнут у властитој кући и не могавши да га савладају запалили су ту кућу и човека живог спалили, о томе постоји документација и телевизијски записи, а жену му тешко повредила, остала је инвалид, ако се сећате тих вести, без леве руке. Ја сам био збуњен судбином тога Живка јер сам Живка ја познавао исто, он је био аутомеханичар у осијечкој „Панонији“ ауто-превозничком транспортном предузећу и пито сам се гласно са Савом шта је то Живко могао да уради и његова породица да тако страшно заврше. Саво ми је одговорио тада не морам да жалим Живка јер Живко није дао ђабе главу, не само да их је он доста бранити се у својој кући поубијо и израђавао већ смо га, каже, и ми његови пријатељи Јово и он, како је тада он рекао добро се сећам „Дебело смо га осветили“, мислећи да се нешто догодило у овој борби као борци га на ослобођењу Нове Тење осветили, ја упита о чему се ради и он ми исприча да су тада кад су дошли из Осијека избегли у Силаш, у Силаш избегли и приликом једног превоза једне групе Хрвата из Тења кроз Силаш за

размену коју је возио Милан Мацакања камион из Тења, а они су с њим пријатељи од раније јер су Саво и он заједно радили као возачи у осијечкој леваоници, односно „ОЛТ“, Осијечка леваоница и топионица и заједно с њим су да би осветили тога свог пријатеља отишли у близину Силаша у шуму и те људе све побили. Ја кад сам чуо прво да је Живко онако завршио како је завршио и сад кад сам чуо да су они побили људе толики број људи десетак људи из освете неке безобзирне, како из освете, нисам га могао више могао слушати и искористио сам ту гужву пролазника људи који су одлазили, враћали се у насеље и назад, носили неке ствари које су пронашли бициклисти и тако даље, а већ је то било пред зиму децембар месец, вече је рано падало а ја сам не желећи да ме ухвати ноћ, затекне у насељу, рекао тада Сави да морам да идем да ме не ухвати ноћ и поздравио се и реко „видећемо се ми ових дана, наставићемо причу“, отишо сам до кући, обишао, вратио се и нажалост пошто је зима почела ја нисам долазио више преко зиме до Тења, јесам до Ердута јер то ми је било прочишћено и тако даље, да родитељима донесем неке намирнице и ствари за хигијену и тако даље, који су били у Ердуту, а на пролеће 2002. године када сам после зиме почео поново долазити, морам рећи да Саву више нисам видио јер сам чуо у Тењи да је Саво са породицом својом отишо за Босну родитељима у родно село и да није више у Тењи.

Настављајући да долазим, долазио сам често у Тење, месечно сигурно један пута имао сам и даље прилике јавним поговором слушати разне приче о разним догађајима и веома често сам знао у центру села, то је била кафана код, говорили су људи „Код Добривоја“, то је Добривоје Виљанац, гостиона „Код Добривоја“ сам знао слушати приче поговором у селу где се спомиње да је те људе одвезао из затвора у кино дворани, кино сали „Партизан“ Милан Мацакања и да их је све побио. То су за мене биле приче јавним поговором али сам их ослушкивао у контексту онога што ми је и сам Саво рекао. Међутим, након пар година, мислим да је '95. или '96. године ја сам потврду тих прича и Савиних и Виљанчевих од тог, и осталих, имао прилику да добијем и потврду у те приче од самог Милана Мацакање. Када сам једном приликом те '95. или '96. године посетио Тењу у селу ме је срео Милан Мацакања, поздравили смо се и питао ме уколико не желим да се вратим у Тење и да живим, да наставим живити у Тењи би ли му био вољан дозволити да са моје куће у Новој Тењи тамо скине цреп, грађу и нешто грађевинског материјала. Кад је видио да сам зачуђен што му то треба поред његове две куће, објаснио ми је, јер сам га пито па имаш своје двоје куће шта ће ти сад још материјал са моје куће, објаснио ми је да сели из Тења, да има великих проблема због којих не може да остане у Тењи, чак ми је, ако се добро сећам, тада рекао да га је и супруга напустила због тих проблема због којих он се сели, не може остати, сели за Црну Гору. Ја сам тада ту причу о проблему, о селидби, о разводу брака и тако даље тог тренутка разумио као његово настојање и жељу да његова молба не буде одбијена, да добије неку веродостојност и на значају и ја сам то тако и разумио пошто смо Милан и ја исто били дугогодишњи познаници из Тења, а знајући да се, сада већ знајући да се нећу враћати јер сам се у тих пар година у Новом Саду релативно напола и скучио, имамо супруга и ја стални посао, дозволио сам му и рекао да може то да уради и да слободно каже свима ако неко сматра да он краде нешто са моје зграде, са моје куће, да може да им да мој број телефона у Новом Саду и ја ћу потврдити да сам дозволио да он то узме и да не краде. Али нисам имао мира, него тог момента кад сам му то дозволио упитао сам га „Извини, да ли ти твоји проблеми имају неке везе са убиством оних људи у Силашу“, погледао ме је зачуђено и упитао откуда ја то знам, ја сам му испричао шта ми је Саво Јовановић у децембру 1991. године рекао о томе у кратким цртама и он је рекао „Па видим да знаш о чему се ради, а на крају крајева то и

није тајна“, каже он, јер цело село о томе већ прича, „јесам Жаре, забрљо сам, све је то почело удајом моје ћерке уочи ових сукоба за једног младог Хрвата, једног Хрвата из Тење, ја сам био против тога брака, бранио сам да се она уда, нисам успео то да спречим и она је кријући побегла. Кад сам чуо“, каже он, „кад сам чуо да су још отишли из Тења у Осијек и да се зет прикључио хрватској војсци и да се налази у тим тењским, односно јединици војске из Осијека састављена од избеглица из Тења и да он напада на Тење, полудио сам, нисам могао дозволити да његова мама, свекрва моје ћерке која је остала у Тењи да чува кућу, да искористи ту једну прилику кад сам их возио једну групу Хрвата из Тење на размену да оде и она, донео сам одлуку да је морам убити и у томе су ми помогли Саво и Јово, које од раније знам, с њима сам одрастао као комшија њихов у стадионском насељу у Осијеку, знамо се каже од његовог детињства и знајући да они желе да освете Живка заједно смо извршили ту ликвидацију“. Признао ми је тада да је он убио ту своју прију, ћеркину свекрву, а да су онда сви заједно и Јово и Саво и он целу групу која је преостала убили и оставили незакопане у тој шуми код Силаша. Ја кад сам чуо то све, рекао сам му „узми тај грађевински материјал, ако је то решење твог проблема да се одселиш из Тења и живиш у Црној Гори, узми тај грађевински материјал, слободно реци свима ко те буде прозиво да сам ти ја то дозволио и ја ти желим срећу у новом животу“. Ми смо се тада разишли. Убрзо када је он одселио из Тење, није он само возио мој материјал грађевински, одвезао је он неколико шлепера и цигле и столарије и тако даље и мислим да је дефинитивно отишао једно годину дана после тог разговора да је он напустио Тење, а у њиховој кући у Тењи остала је та његова жена, чули сте иначе данас већ да је она исто Хрватица, све су то људи који су живели у мешаним браковима. А он је са сином, Жељком Мацакањом, са снајом и њиховом децом отишао за Црну Гору. Ја сам убрзо у току те године мислим да је то била '97 крај '97 године, ту негде у јесен, прошла је туристичка сезона, на позив његовог и мог заједничког пријатеља који је иначе у Тењи тада живео, данас је у Новом Саду, дипломирани правник Немања Јовчић који је саслушаван овде у истрази на позив Немање да мојим колима јер сам то пролеће купио нови ауто одвезем га за Црну Гору у место Чањ, он ће платити све трошкове и вожње и горива и преноћења, да погледа један плац за ауто камп приколицу коју је купио пре тога и жели лоцирати, поставити на црногорском приморју и да му помогнем око те куповине. Прихватио сам, зашто не? И отишли смо кажем вам већ је сезона прошла, било је проблем наћи смештај у хотелу, то је све било затворено. Нашли смо у Будви. Отишли до Чања, куповина плаца је пропала јер плац му се није допао локацијски и тако даље. Остали смо са довољно неког вишка слободног времена како да га данас попунимо јер сутра се враћамо назад. И на Немањин предлог, пошто је Немања рођени Тењац, ја нисам, ја сам се доселио '81 у Тење, ја сам рођени Осијечанин, он је боље познавао људе и знао је да неколико млађих људи из Тења од 30, 40, 50 година па и Милан Мацакања су ту негде у Црној Гори, имао је пар телефонских бројева и Немања је назвао неколико тих Тењаца, мислим једно двојицу-тројицу. Пронашао је само слободног Милана и он га је позвао на један наш ручак сусрет другарски да се сретнемо и тако смо се и срели. У једном приватном малом ресторанчићу кажем вам, било је то једва наћи, све је затворено сезона је давно прошла, пустош, нема ни туриста нема никога. Милан је тада дошао то су били поподневни сати након посла, дошао је са једном госпођом, са једном женом са којом је започео у Сутомору доле нови живот, ми смо се ту, представио је нама. Били смо на ручку у једном пријатељском дружењу, ћаскању, разговарању цирка 2-3 сата без да је икаквих расправа жучних на неку тему било, нико се никуда није удаљавао, сепарисао и не знам ни ја шта, једно другарско и пријатељско дружење. Сећам се да сам познавајући разлог зашто је он отишао и шта је урадио сугерисао му другарски да не одлази у Хрватску јер су већ отварају се многи

предмети, врше се многе истраге и да му то није паметно. После тог одласка у Црну Гору и виђења са Миланом Мацакањом ја никада више нисам био у Сутомору да бих тражио, позивао, контактирао и виђао се са Миланом Мацакањом. Прво наше виђење након толико година било је у судници број 3 овде у току саслушања у истрази. Човек ме чак није након толко година ни препознао.

Председник већа: Добро. Ако је то Ваша одбрана, само морам да Вас питам пре него што дам одбрани право да Вам поставља питања, постоји једна разлика у Вашим исказима које сте до сада говорили. До сада нисте помињали овај догађај који сада помињете како сте сазнали да је Јово Личина и Мацакања извршили ово кривично дело, до сада тога није било у Вашој одбрани. Па зашто данас то изнесите а два пута сте били саслушавани, ни у полицији ни пред истражним судијом то никад нисте поменули. Што постоји сад та разлика, што то онда нисте поменули кад сте већ тада знали ако сте знали.

Опт. Жарко Чубрило: Ја нисам правне струке, ја сам грађевински техничар. Нисам се бог зна колико вукао по судовима и немам искуства. Оно што сам одговорио у полицији, одговарао сам на питања нека, вођен сам тамо. Тако сам нешто слично вођен и у истрази. Међутим, ја ово све што знам о томе догађају, знам из приче од људи. Нисам знао, чујте нисам знао.

Председник већа: Ево сад сте изнели.

Опт. Жарко Чубрило: Нисам знао да ли ја могу бити сведок са причом неком из друге треће руке. Међутим, саветујући се са људима па и са мојим адвокатом, сугерисано ми је да испричам на суду све што ја знам о томе. И зато долази до неке разлике.

Председник већа: Те разлике. Зато Вас питам, постоји разлика између, питам зашто постоји разлика. Јер то нисте ни у једном ни у другом исказу који сте имали при саслушању поменули уопште да сте знали за Јову Личину, да сте знали за Мацакању да су они то дело извршили, да су они учествовали у томе. Само то Вас питам ето, зашто постоји та разлика а Ви сте изнели сад разлог.

Опт. Жарко Чубрило: Јесте. Речено ми је пошто сам ја сматрао да ја нисам очевидац неки сведок, да не могу бит сведок на такав начин.

Председник већа: Да, али нелогично је знате, нелогично је ако Вас окривљују за неко дело, да Ви не кажете нисам ја то урадио, урадио је овај, знам ко је урадио.

Опт. Жарко Чубрило: Па ја цело време говорим да ја везе немам с тим, да ја нисам то урадио.

Председник већа: Да, али никад нисте изнели за Мацакању и за Јову Личину.

Опт. Жарко Чубрило: Па кажем Вам зато што ја нисам очевидац и сматрао сам да ја нисам валидан сведоке. Али када је дошло до комуникације праве са.

Председник већа: Сад сте рекли да Вам се Мацакања поверио, буквално Вам испричао шта се десило.

Опт. Жарко Чубрило: Па јесте.

Председник већа: Ево изволте браниоче. Постављаћемо после питања.

Адв. Сима Кнежевић: Сима Кнежевић адвокат. Замолио бих Вас да нам кажете адресу Ваше куће у Тењи.

Опт. Жарко Чубрило: Адреса у мојој Тењи је била Ђуре Ђаковића 52, све до краја мирне реинтеграције '97 или '98 године. Тада је нова хрватска власт измењала много улица па је промењен и назив мојој улици и она данас се зове Антуна Барца 52.

Адв. Сима Кнежевић: Хвала. Кажите ми још да ли у Тењи постоје породице по презимену Чубра?

Опт. Жарко Чубрило: Постоје. Има сличних презимена, Чубаљ, Чубра, има неколико кућа Чубра.

Адв. Сима Кнежевић: Где су они лоцирани?

Опт. Жарко Чубрило: Па колко се ја сећам Чубре има неколико кућа сигурно 5, 6, 7 кућа, они су лоцирани у Старој Тењи када долазите из Осијека напуштате Нову Тењу, улазите у Стару Тењу са десне стране. То су неке улице, данас се тај крај, мислим то је у крају који се зове Барице, ајде да тако сад не набрајам улице, улице су се већ мењале и слабо ћу можда погодити али знам делови Тење су имате Пушинце, имате не знам ово, имате Барице они су станују у Барицама на том подручју.

Адв. Сима Кнежевић: Добро. Још једно питање само везано за оно одело које помињете у којем сте затечени кад су почели сукоби. Можете ли га описати какво је? Рекли сте радничко, домаће одело не знам ни ја. Можете ли описати какво је то одело?

Опт. Жарко Чубрило: То је класично оно плаво од кепера, радно одело, панталоне које морате са каишем носити, има ту џепове са стране са патентом и била је једна јакница „енглезерица“ кратка тако до струка са џибзаром се затвара, џепови ту, џепови ту, сви са џибзарима.

Адв. Сима Кнежевић: Хвала. Немам више питања.

Опт. Жарко Чубрило: Без неких трегера или, мора се каиш носити.

Председник већа: Изволите тужиоче.

Заменик тужиоца: Ево ја ћу се одмах надовезати, плаво одело јел сте тако рекли? И током истраге сте исто рекли да сте били у неким плавим панталонама, сад сам разумела да је то од кепера и са све том јакном коју сте горе носили плавом. Или не?

Опт. Жарко Чубрило: Па да ли панталоне могу бити од кепера? То су панталоне.

Заменик тужиоца: Добро.

Опт. Жарко Чубрило: Да ли су оне од кепера, штофа кулског.

Заменик тужиоца: Какво је време било тог 1. јула кад Ви напуштате стан?

Опт. Жарко Чубрило: Лето, лето, топло.

Заменик тужиоца: Лето? Топло. И имали сте потребу да носите тај.

Опт. Жарко Чубрило: Па то је танко само што се не провиди.

Заменик тужиоца: Добро. Хајдемо онда кад смо већ започели ту тему, ево овако ја бих ако веће дозволи значи сведок Жељко Чатлајић на страни број 7 његовог сведочења. Ево моменат, сад ћу ја. Само, пошто сам већ нешто друго кренула, само да нађем тај исказ али веће ће видети на страни 7 прича о комбинезонима, то јест плавим оделима.

Опт. Жарко Чубрило: Да.

Заменик тужиоца: И каже да је то подељено, ти плави комбинезони и да је већина тадашњих припадника носила те плаве комбинезоне. То је подељено било. Да ли нешто знате о томе?

Опт. Жарко Чубрило: Тај сведок није рекао кад је то подељено, а ја ћу Вам данас рећи да.

Заменик тужиоца: Добро, не морате Ви.

Опт. Жарко Чубрило: Не, рећи ћу ја, пошто сте ми питали о тим плавим комбинезонима. То су комбинезони од МУП Србије које је МУП Србије пред јесен захлађује, долази зимски период, послао као донацију за милицију Крајине, да се обуку и да могу у тим зимским комбинезонима, то је значи из једног дела, облаче као скафандере.

Заменик тужиоца: Што значи, ако дозвољавате да закључим, да то није било те плаве панталоне које сте Ви носили?

Опт. Божо Видаковић: Не, то нема везе са тиме.

Заменик тужиоца: Добро, е сада ћемо да се вратимо значи према Вашем овај, према Вашој одбрани, Ви се срећете са Миловановићем, Бателом и он Вам нуди да будете смештени код њега. Где се срећете са њим?

Опт. Жарко Чубрило: На улици, у центру, народ се скупљао да види шта се догодило.

Заменик тужиоца: И када долазите у кућу у Бателину, овај, да ли тамо има још неких људи?

Опт. Жарко Чубрило: Тада није било, али је касније.

Заменик тужиоца: Када касније?

Опт. Жарко Чубрило: Па током 1991. године, у јесен, 1992. године.

Заменик тужиоца: Добро, ја бих Вас молила да се фокусирамо значи то од 01 јула до значи прва половина јула месеца.

Опт. Жарко Чубрило: Када сам ја дошао, није био нико, док сам ја у тих пар дана био, био је још један младић, ја мислим да је био из Осијека.

Заменик тужиоца: Из Осијека младић?

Опт. Жарко Чубрило: Да.

Заменик тужиоца: Значи само вас двојица?

Опт. Жарко Чубрило: Да.

Заменик тужиоца: Да ли је Батела био тада ту?

Опт. Жарко Чубрило: Повремено, он је одлазио, долазио, јер колико ми је било тада познато, он је радио позадинске послове, за потребе штаба и села, набавке.

Заменик тужиоца: Да ли Ви знате, где је у то време био штаб?

Опт. Жарко Чубрило: Не.

Заменик тужиоца: А откуд знате да је он радио за потребе штаба?

Опт. Жарко Чубрило: Па причао је да путује, зато је овај и остављао људима кључ, да могу становати, породица му је била у Сомбору и тако даље.

Заменик тужиоца: Ви сте имали кључ од те куће?

Опт. Жарко Чубрило: Па то је било откључано, госпођо.

Заменик тужиоца: Значи, како сам Вас разумела, Ви сте тамо значи, били сте у Тењи 07. јула када је био тај велики напад, можда 08., а после тога одлазите?

Опт. Жарко Чубрило: Ја сам следећи дан отишао 08. из Тења, 09. сам већ био у Бачком Грачацу.

Заменик тужиоца: И за то све време значи до 08. ту није био штаб територијалне одбране?

Опт. Жарко Чубрило: До 07. није био, није био ни 08.

Заменик тужиоца: Значи 07. и 08. није био штаб?

Опт. Жарко Чубрило: Не, чули сте данас овде.

Заменик тужиоца: Јесте, разумела сам.

Опт. Жарко Чубрило: Да, чули сте да је отишао, из приватне куће Суботиновић у зграду Месне заједнице тамо према центру.

Заменик тужиоца: А јесте касније сазнали да је икада био у Бателиној кући штаб?

Опт. Жарко Чубрило: Јесте, јесте.

Заменик тужиоца: Када сте то сазнали?

Опт. Жарко Чубрило: Па долазећи у септембру и касније, сам чули сте да се штаб дислоцирао често пута, па је тако једно време боравио касније бежећи од бомбардовања, побегао.

Заменик тужиоца: Да ли познајете Ви Милана Мацакању и Јову Личину?

Опт. Жарко Чубрило: Јову Личину не познам, а Милана Мацакању познам.

Заменик тужиоца: Од када познајете Милана Мацакању?

Опт. Жарко Чубрило: Па ако је од 1991. године прошло двадесет година, знам га сигурно још пре тога десет, петнаест година, најмање значи, до данас ето познам га цирка 35 година.

Заменик тужиоца: А Јову Личину нисте никада познавали?

Опт. Жарко Чубрило: Не, упознао сам ту особу овде у току истраге.

Заменик тужиоца: Сада ћемо се опет вратити, значи Батела у свом исказу каже, да он не може да прецизира колико сте Ви били код њега у кући, али можда два месеца.

Опт. Жарко Чубрило: Да, знам да је рекао.

Заменик тужиоца: Јесте, то је рекао. Како може, можете ли да ми кажете, како Ви кажете да сте били седам-осам дана, а он каже можда два месеца, велика је временска ипак разлика два месеца и седам, осам дана.

Опт. Жарко Чубрило: Да ли је Ваше питања, шта ја мислим, како објашњавам?

Заменик тужиоца: Ево да, како објашњавате?

Опт. Жарко Чубрило: Тачан одговор можемо само од Бателе чути, али моје мишљење је да је човек онако како сте га Ви питали и одговорио, сматрајући да када узме можда, пошто сам ја долазио код њега безброј пута, па када саберемо седам, осам

дана, месец дана, петнаест дана, десет дана, три дана, да сам код њега, то је моје мишљење, да сам тако код њега боравио укупно месец, два, три дана.

Заменик тужиоца: А кажите ми.

Опт. Жарко Чубрило: Али никада у континуитету, од 01. јула па до не знам децембра, ја нисам био три месеца.

Заменик тужиоца: А тог 08. јула, када Ви одлазите из Тења, да ли сте га видели, Бателу?

Опт. Жарко Чубрило: Не.

Заменик тужиоца: Нисте га видели?

Опт. Жарко Чубрило: Не.

Заменик тужиоца: Да ли он има сазнања да сте Ви напустили његову кућу тада?

Опт. Жарко Чубрило: Сигурно, када је дошао први пута, за дан, два, три у Тење, чуо је од оног момка из Осијека који је тамо био, да сам ја отишао.

Заменик тужиоца: Кажите ми, тог 01. септембра, када долазите поново у Тењу, да ли је ново Тење ослобођено или не?

Опт. Жарко Чубрило: Не.

Заменик тужиоца: Не још увек је линија ратдвајања Загребачка улица?

Опт. Жарко Чубрило: Тамо где је зацементирана 01. јула.

Заменик тужиоца: Сада поштовани судија, већ је председник већа предочио везано за разлику у исказима, тако да се ја нећу на то освртати, али бих волела да Вас питам, кажете у ћаскању са Мацакањом.

Опт. Жарко Чубрило: У разговору, хајде.

Заменик тужиоца: Па мислим.

Опт. Жарко Чубрило: Стојимо на улици па разговарамо.

Заменик тужиоца: Не, не, говорим о 2000. години, када се ви видите у Црној Гори.

Опт. Жарко Чубрило: Нисте добро чули, онда не говорите о доброј години.

Заменик тужиоца: Добро.

Опт. Жарко Чубрило: Ја 2000. године нисам данас спомињао да сам био тамо.

Заменик тужиоца: Можда сам ја пермутовала из исказа, али када сте то са Мацакањом ћаскали, хајмо онда да ја?

Опт. Жарко Чубрило: 1997. године у касну јесен.

Заменик тужиоца: Са њим сте причали?

Опт. Жарко Чубрило: Да, Немања Јовчић, ја, он и супруга.

Заменик тужиоца: Да, али кажите ми, када сте га упозорили, да условно кажем, да се воде истраге и да има кривичних поступака и када сте већ знали да је он извршилац овог кривичног дела, због кога смо се данас срели овде, да ли Ви знате за оптужницу у Хрватској?

Опт. Жарко Чубрило: Ја данас знам за оптужницу.

Заменик тужиоца: А тада?

Опт. Жарко Чубрило: Тада није ни постојала оптужница.

Заменик тужиоца: Тада није постојала оптужница?

Опт. Жарко Чубрило: Не, знате Ви да је оптужница подигнута 13. јануара 2008. године.

Заменик тужиоца: Значи не говорите ништа конкретно, него имате сазнање да се воде поступци?

Опт. Жарко Чубрило: Говорим због тих не, не, не воде се поступци, госпођо, немојте ми стављати у уста, не знам ја то. 1997. године поступци нису вођени, али зато што знам шта су ми и Саво и Милан и знам у каквом проблему се човек налази, ја сам као пријатељ ћаскајући ту за ручком, разговарајући и дружећи се, рекао успут „не би ти било паметно да одлазиш у Хрватску, води рачуна о томе, многи су процеси кренули, отварају се предмети, воде се истраге, па води рачуна“.

Заменик тужиоца: А сада рекосте, и Саво и Јово.

Опт. Жарко Чубрило: Не Саво и Јово, Саво и Милан.

Заменик тужиоца: Зато што сам.

Опт. Жарко Чубрило: Извињавам се значи што сам чуо од Саве, значи од Саве Јовановића што сам чуо и Милана Мацакање, у том контексту сам са њим и разговарао. Иначе да нисам чуо његово признање, да га зовем тако, признање, питање да ли бих ја уопште узимао себи за право да му нештоо сугеришем. А овако, добио сам једну потврду да је та прича, има свој смисао, истинита прича и онда сам себи узео за право да му као пријатељ и познаник из Тења, кажем.

Заменик тужиоца: Само бих се мало, ако дозволите, осврнула бих се на, ако можете да нам кажете, везано за то шта сте Ви пре рата радили у Тењи, и ако можете да нам се фокусирате око реизбора, да будем конкретна, да не губимо време.

Опт. Жарко Чубрило: У ком смислу је питање шта сам радио у Тењи пре рата?

Заменик тужиоца: Па мислим.

Опт. Жарко Чубрило: Бавио се неком делатношћу.

Заменик тужиоца: Јесте, јесте били запослени?

Опт. Жарко Чубрило: Ја у Тењи нисам био запослен, и нисам ништа радио.

Заменик тужиоца: Него?

Опт. Жарко Чубрило: Земљу нисам имао, имао сам плац од 18 ари који је био хортикултурно уређен за мој живот у кући.

Заменик тужиоца: А јесте игде радили?

Опт. Жарко Чубрило: Радио сам у Осијеку једно 18 година пре тога сукоба, скоро двадесет, у општини, у Секретаријату за урбанизам и комуналне послове, на пословима издавања урбанистичко-техничких услова, па онда дошло време да издајем грађевинске дозволе, а онда је дошло време и да будем нека врста и грађевинског инспектора.

Заменик тужиоца: И онда, кажите ми те 1991. године, јесте реизабрани на то место?

Опт. Жарко Чубрило: Нисам реизабран.

Заменик тужиоца: Нисте?

Опт. Жарко Чубрило: Не.

Заменик тужиоца: Зашто?

Опт. Жарко Чубрило: Не знам, нисам никада добио решење написмено, остао сам нераспоређен, примао сам плату сваки месец уредно, док нисам отишао на боловање у јуну месецу овај без радних обавеза и задатака, долазим на радно место, прочитам јутарње новине, задржао се три, четири сата и могу отићи кући. Када се то све закомпликовало, више се нисам могао вратити назад у Осијек, нисам никада добио никакво званично решење о прекиду, о разлозима мог реизбора и када сам касније у току мирне реинтеграције почео долазити у Осијек, тражио сам и у Управи да ми се да моја радна књижица, да ми се, да видим шта је са мојим радним односом, усмено сам обавештен да је мени прекинут радни однос са 01. јулом 1991. године, јер се нисам на расписану објаву града да се сви запосленици врате у одређеном року на радна места, нисам се у том року јавио, јер нисам се могао из Тења вратити, нисам ни знао за ту, за тај апел, позив јавни и дошло је аутоматски до прекида мог односа. Радну књижицу

исто нисам добио, јер су ми стално одговарали да је она изгорела током бомбардовања, тако да ја са тим послом и прекидом посла, у органима управе у Осијеку, немам никакво решење и не знам прави разлог.

Заменик тужиоца: За то што нисте реизабрани, како сам разумела?

Опт. Жарко Чубрило: Не, нисам никада добио одговор.

Заменик тужиоца: Ваша супру га која је давала овде исказ пред истражним судијом током истражног поступка, наводи да сте Ви били незадовољни таквом одлуком. Па реците, да ли можете да ми кажете, како сте Ви то оценили, то што Вас нису реизабрали?

Опт. Жарко Чубрило: Па, ја не знам шта је супруга мислила, под тим да сам био незадовољан, али верујем да бисте и Ви били и сви би били незадовољни други неки људи, да једног дана немате више своје радно место, имате само сто и столицу, долазите на посао, нико са вама не комуницира, немате радне задатке, обавезе, првога дођете по плату, а не знате зашто и како. И вуероватно коментаришући, причајући о тој ситуацији, код куће, она то доживљава као моје незадовољство. Али то је више разговор у кући, не знам, куда то води и шта ће бити са нама, хоћемо ли имати две плате, знате, то је у том контексту.

Заменик тужиоца: Да, и током истраге сте навели исто у току изношења своје одбране, да сте Ви били политички активни, али да у време овога што нас занима, спорног периода нисте били.

Опт. Жарко Чубрило: Па, ја сам био политички активан годину дана пре.

Заменик тужиоца: А не у овом спорном периоду?

Опт. Жарко Чубрило: Не, не, ја сам седам, осам месеци уопште пре 01 јула 1991. године већ са сцене некакве која је трајала два месеца, ако можемо ту политичку активност моју 1990. године, у нека два месеца, ставити, ја то не бих називао политичком активношћу, али ево био сам политички активан.

Заменик тужиоца: По Вашем мишљењу, да ли Ви имате сазнање, да ли су у Тењи знали ту Вашу претходну политичку ангажованост?

Опт. Жарко Чубрило: Претпостављам да јесу, јер то се одвијало у Тењу, претпостављам да јесу, нема разлога да не.

Заменик тужиоца: Да, значи да су они знали да сте Ви политички били то ангажовани?

Опт. Жарко Чубрило: Да, али кажем, како су знали, тако су ме брзо и овај удаљили са те политичке сцене и довели другог човека, данас покојног доктора Младена Хаџића, он је то наставио како је наставио, ја о томе немам неких сазнања, нисам више био у тој политици, активан.

Заменик тужиоца: Само још једну ствар ако дозволите, значи рекли сте да сте, ако сам добро разумела, имали само свој лични пиштољ, тих седам, осам дана у Тењи.

Опт. Жарко Чубрило: Јесам, и данас га имам исто уз дозволу.

Заменик тужиоца: И ништа друго од наоружања нисте имали?

Опт. Жарко Чубрило: Не, никада.

Заменик тужиоца: Никада?

Опт. Жарко Чубрило: Никада нисам у Тењи задужио ни униформу, ни наоружање, овај, нити сам био мобилизиран, нити ангажован, нити сам својом вољом добровољно отишао у било какве војне или паравојне формације. Са оружаном побуном и одбраном Тења у јулу и касније, 1991. године, у јулу 1991. године, и касније, баш немам никакве везе и контакте, никакве.

Заменик тужиоца: Хвала, толико.

Опт. Жарко Чубрило: Молим.

Председник већа: Пуномоћник оштећеног, има ли неко питање?

Пун.ошт. адв.Марина Кљајић: Не, хвала.

Председник већа: Видим да сте сада у овом исказу направили једну разлику, поменули сте овде и Саву, да ли мислите на овог Саву Јовановића?

Опт. Жарко Чубрило: Саво Јовановић.

Председник већа: Он је покојни, је ли тако?

Опт. Жарко Чубрило: Па ево чуо сам у истрази, ја не знам, ја сам тада имао информацију 1992. године, после зимског периода, да је отишао са породицом у Босну, код родитеља, јер је он родом из Босне и отишао је тамо.

Председник већа: Кажете, отишли сте тога 07. да кажемо, 08. јула. Када сте били 07. јула, тада када се то све десило, када се Вама све то, што кажете, смучило, да ли сте чули да ли је убијен, да ли сте чули за убиство овог Ђуре Киша?

Опт. Жарко Чубрило: Не.

Председник већа: Сада сте ту у том месту, нисте чули да је убијен Ђуро Киш?

Опт. Жарко Чубрило: Не.

Председник већа: Јесте чули да је неко погинуо од ових бранилаца, каже, видели сте, чули сте да јесте чули да је неко погинуо, јесте знали те људе који су погинули у одбрани, да кажемо, села?

Опт. Жарко Чубрило: Ја сам чуо само за тог Ранка Поповића, ево и данас у Новом Саду познам се са његовом женом, исто супруга и ја, овај, дружимо се, ето чуо сам за њега и он је пронешен улицом из тог центра, да ли је ту негде била.

Председник већа: Где сте Ви били кад је било то од јутра па све до увече?

Опт. Жарко Чубрило: У кући.

Председник већа: Значи, нисте излазили цео дан из куће, нисте отишли до центра села да видите шта се догађа?

Опт. Жарко Чубрило: Не до увече, господине судија, пошто је то трајало до подне, до подне, ја сам то до подне.

Председник већа: Били сте у кући?

Опт. Жарко Чубрило: У заклону, и то сам саветовао и другим који су дошли ту из комшилука, жене неке, беже, код тог Бателе је била огромна спратница са подрумом, темељна кућа и ту се скупило десет, петнаест комшија.

Председник већа: Када смо код те куће, колико сам ја разумео, та кућа где је била, хајде да разјаснимо, нешто сте ми објашњавали, сада када сте говорили, колико је она била далеко од центра села, старог центра села?

Опт. Жарко Чубрило: Па једно километар, максимално.

Председник већа: Колико је била далеко од Новог Тења?

Опт. Жарко Чубрило: Па од Новог Тења ако додате још један километар и по, то је три километра.

Председник већа: Значи, она је, на којој страни је та кућа била, на другој страни значи, далеко од?

Опт. Жарко Чубрило: Супротно, супротно.

Председник већа: Од Новог Тења?

Опт. Жарко Чубрило: Па сада ја иначе бих могао доставити карте.

Председник већа: Имамо ми карте у списима, него само ме занима.

Опт. Жарко Чубрило: Ево овако, ако кажемо, ако кажемо на северу од Осијека, када се.

Председник већа: Хајде да видимо, од Осијека, та Осијечка улица, где је била та Загребачка, где се и десио тај догађај, где је било пуцања, значи они су долазили из Осијека?

Опт. Жарко Чубрило: Јесте.

Председник већа: Да ли је кућа била ка Осијеку, или супротно?

Опт. Жарко Чубрило: Ка Осијеку.

Председник већа: Његова кућа је била ка Осијеку?

Опт. Жарко Чубрило: Не, моја.

Председник већа: Ваша знам, него његова кућа?

Опт. Жарко Чубрило: Његова кућа када се спустимо километар доле до.

Председник већа: Значи прођемо кроз центар села.

Опт. Жарко Чубрило: Прођемо кроз барикаду ту на Загребачкој улици, прођемо кроз центар, дођемо на раскрсницу где је право за Силаш, а овде полулево то је улица, а која се звала Маршала Тита, нисам сада сигуран, немојте ме држати за реч, и доле идете цирка 800 метара до километар, с десне стране опет се рачвају две улице, и пре тог рачвања са десне стране је Бателина кућа.

Председник већа: Шта је после те улице, куда тај пут води даље?

Опт. Жарко Чубрило: Тај пут води поред касарне војне, односно те базе војне, код православног гробља, води на вуковарску цесту, која из Осијека иде према Вуковару.

Председник већа: Да ли је био напад са те стране? Кажете, Ви сте се склонили, то је ипак два километра далеко, каже, сви беже код Вас.

Опт. Жарко Чубрило: То се све склањало јер се тукло минобацачима, само сукоб физички између две групације се догадио у Новој Тењи, на граници са Старом Тењом. Али је то цело време сипало, вероватно је то некаква војна тактика, да би држали људе покуните или војску супротну, у подрумима, док се њихови људи.

Председник већа: То смо разјаснили, сада да разјаснимо једну ствар, кажете до 12 сати сте били у кући.

Опт. Жарко Чубрило: Да.

Председник већа: Где после тога идете?

Опт. Жарко Чубрило: После тога сам ја исто изашао са људима ван и слушао тако у пролазу овог куда јури са колима, шта се догодило.

Председник већа: Јесте отишли ка центру или нисте, Ви сте остали код куће?

Опт. Жарко Чубрило: Не, ту сам, ту сам био, нисам ишао нигде.

Председник већа: Јесте чули током тог дана пре него што сте отишли за убиство овог Ђуре Киша?

Опт. Жарко Чубрило: Не, не.

Председник већа: Не?

Опт. Жарко Чубрило: Не.

Председник већа: Људи су били, колико видимо према исказима сведока, било је више људи, чуло се, било је поговора?

Опт. Жарко Чубрило: Да, али читајући те, ја сам то читао.

Председник већа: Пустите то што сте читали, него Вас питам Ваша непосредна сазнања.

Опт. Жарко Чубрило: Рекао сам Вам да нисам.

Председник већа: Добро, кажете одлазите тада код свог рођака, 08.09. Када Вам супруга долази?

Опт. Жарко Чубрило: Она и мама су дошле 09. ујутру, 09. јула ујутру.

Председник већа: И после тога, 13. Ви прослављате и рођендан, јесте прославили рођендан, да ли је био неки догађај, да ли се нешто дешавало, да ли су били гости?

Опт. Жарко Чубрило: Па, било је и гостију..

Председник већа: А ко је био?

Опт. Жарко Чубрило: Па била нам је између ових домаћих, ту из комшилука и тако даље, пар људи, била нам је и заједничка предратна пријатељица, Мара Гргур са својом децом, са ћеркама је била. То је брачни пар Стево и Мара Гргур са којима сам ја годинама добар, чак сам, толико смо добри, да.

Председник већа: Они су из тог места, је ли тако, из?

Опт. Жарко Чубрило: Не, они нису из Бачког Грачаца, они су из Тења.

Председник већа: А они су из Тења, а и они су дошли исто из Бачког Грачаца?

Опт. Жарко Чубрило: Јесу, Мара је била избеглица, ако се не варам, у то време, пошто је два, три места мењала, мислим да је била у Вршцу.

Председник већа: Значи живели су у Вршцу?

Опт. Жарко Чубрило: Да.

Председник већа: И дошли су код Вас у Бачки Грачац?

Опт. Жарко Чубрило: И ми смо знали да је она са децом, овај, у Вршцу, јер њезини родитељи, су живели у Тењи у улици прекопута мало укусо, прекопута Бателе. Ја сам те људе исто познавао, код њих сам био, одлазио тих пар дана и на ручак и да ми њезина покојна мама стара опере мало веша и тако даље. Тако да сам ја од њих, од тих родитеља знао да је Мара у Вршцу и добио сам број телефона и када смо ми избегли у Бачки Грачац, ми смо се Мари јавили и тако даље, били смо замољени ако можемо да јој, сама је тамо са две ћеркице, муж јој је остао овај ја мислим да је у то време он остао у Осијеку, ако се не варам, па је касније дошао у Тење и тако је и дошло до успоставе контакта и комуникације. Ми смо иначе у Тењи да Вам кажем искрено, пошто жена и ја немамо деце, ми смо имали једно три-четири фамилије, тих млађих људи, наших година, који су имали децу и ми смо присуствовали тим рођенданима и они су нама. Мени приређивали и мојој жени рођендан, као у смислу оно, нема ко да нам прави, углавном, то је било једно дугогодишње пријатељско дружење и тако да је и тог рођендана 13. јула 1991. године, ето она без обзира на немаштину и проблеме дошла аутобусом до Новог Сада и онда их је пријатељ један са колима довезао.

Председник већа: Довезао ту?

Опт. Жарко Чубрило: Да.

Председник већа: Значи 13. је било више људи који су ту били присутни?

Опт. Жарко Чубрило: Јесте.

Председник већа: И докле је то трајало увече?

Опт. Жарко Чубрило: Ма није то, господине судија, била теревенка, ми смо се сви нашли, ми смо се сви нашли у тој кући, осим домаћина, све су биле избеглице из Осијека, домаћинова рођена сестра са мужем, двоје деце одрасле.

Председник већа: Да ли је било нешто од печења, да ли је било нешто?

Опт. Жарко Чубрило: Не, не, ручак је био, мало бољи.

Председник већа: Шта је било за ручак?

Опт. Жарко Чубрило: Мало бољи ручак.

Председник већа: Да ли се сећате?

Опт. Жарко Чубрило: Па чујте, спремила се нека, тај братић мој, он има тих пилића товних, то је он био организатор, ја нисам могао ни са чим, остао сам без динара, цепови и тога дана након три дана да ја правим, него је то он из замрзивача извукао, пар комада оних пилића од два и по, три килограма и очерупали тамо, искомадали, направили пилећи паприкаш и то је била фактички слава, ако се то може звати слава рођендан. Није ту било ни поклона, ничега.

Председник већа: Чули сте овде, то сте изјавили још и у истрази, али чули сте овде окривљеног Божу Видаковића, који Вас је поменуо у првом свом исказу да сте били неколико дана и да сте били чак и у штабу. После је он тај исказ изменио. Зашто би Вас он навео да сте Ви били у штабу? Ево и сада је рекао да сте Ви били у кући Бателе, да Вас је он тамо видео, када Вас је он могао видети? Јесте видели Ви њега?

Опт. Жарко Чубрило: Он је мене видео после жетве у деветом месецу.

Председник већа: Значи пре овога, кажете, није Вас видео?

Опт. Жарко Чубрило: Ја се не сећам да је он мене видео, јер у тих седам, осам дана, штаб није ни био код Бателе. Он се из куће Немање Суботиновића, је био у тајности, пре 01. јула, преселио након пар дана, у гу Месну заједницу, ту стару школу, и када су након недељу, две дана схватили да је то преопасан циљ, јер се на свим катастарским и тим геодетским картама и војним зна положај тог објекта, како су били храбри, тако су донели одлуку да се повуку, са штабом из тог објекта и код Бателе је био празан условно речено, празан објекат, нема никога и договорили са Бателом да дођу на спрат горе и на спрату у Бателиној спратници су имали свој штаб. У приземљу је било за Бателу слободног простора и када сам и ја дошао у деветом месецу, ја сам делио доле те две спаваће собе, ту је нас било два, три, четири, горе је био штаб и ја сам био доле, и ту сам се знао и окупати, и обријати.

Председник већа: Знам зато што је он поменуо да сте чак и плакали, да сте се понашали оно да је то нешто што је врло чудно, да неко помене да сте плакали.

Опт. Жарко Чубрило: Па слушајте, ја сам Вам рекао на почетку да сам ја био под великим стресом.

Председник већа: Пазите, сада Ви говорите о деветом месецу, то је већ.

Опт. Жарко Чубрило: Нема везе.

Председник већа: То је већ прошло оно први удар, кажете, нема разлога.

Опт. Жарко Чубрило: Нема везе, господине судија, и данас након двадесет година.

Председник већа: Је ли истина то што он каже?

Опт. Жарко Чубрило: Молим?

Председник већа: Је ли истина то што он каже да сте Ви?

Опт. Жарко Чубрило: Јесте.

Председник већа: Када сте били код Бателе, да сте плакали, да се видело.

Опт. Жарко Чубрило: Расплакао сам се зато што ми је пред људима почео приговарати, овај, где си ти, шта да ти ја чувам кућу, а ти около.

Председник већа: Значи то кажете, све је то било у деветом месецу?

Опт. Жарко Чубрило: Јесте.

Председник већа: Добро.

Опт. Жарко Чубрило: Јер ако се не варам, ту је он мене и видео да се ја у то време у том купатилу бријем. Првих седам дана код Бателе ме није видео, могао ме само тада видети најраније и касније.

Председник већа: Кажете ово за Мацакању је, овде сте исто изјавили да Мацакању тих првих седам дана нисте видели.

Опт. Жарко Чубрило: Не.

Председник већа: Па сте после рекли да сте га можда видели. Па јесте га видели или га нисте видели, од 01 јула па до кажете, Ви сте били до 07.-08.?

Опт. Жарко Чубрило: Ја кажем, ја га нисам видео, али дозвољавам могућност у том хаосу, у великој концентрацији људи и пролаза, флукуације људи, да сам негде га и срео, али не у некој личној комуникацији, и тако даље. Можда сам га видео на другој страни улице, или не знам шта и где.

Председник већа: А Бранислава Кнежевића, познајете?

Опт. Жарко Чубрило: Не.

Председник већа: Не?

Опт. Жарко Чубрило: Не.

Председник већа: Не знате ко је то?

Опт. Жарко Чубрило: Не.

Председник већа: Тај човек?

Опт. Жарко Чубрило: Не.

Председник већа: Питам само.

Опт. Жарко Чубрило: Ако ме питате ко је то, немам појма и сматрам да са тим човеком никада у животу нисам имао никакве контакте. Не знам сада да ли га треба описати, не знам, не познам човека.

Председник већа: Добро, ово су Вас питали зашто постоји разлика између Вашег исказа и овога исказа који сте дали. А и Јову Личину, јесте њега упознали?

Опт. Жарко Чубрило: Не.

Председник већа: Не?

Опт. Жарко Чубрило: Не. Њега сам ту, када ју давао исказ у истрази, прошле године, први пут видео и.

Председник већа: А рекли сте да Вам је Сава рекао да је то учинио Јово Личина?

Опт. Жарко Чубрило: Да, да су они заједно, јер су они комшије, сва тројица, Живко Пејовић, они су ту три куће у кругу двадесет метара, другари, пријатељи, комшије и то ми је Сава Јовановић рекао.

Председник већа: То нигде нисте пријавили, нити било коме, нити?

Опт. Жарко Чубрило: Нисам, господине судија, једноставно сматрао сам да ја нисам сведок тих догађаја. Али сада по савету правника, да кажем суду све што знам.

Председник већа: Ових једанаест људи који су овде убијени, јесте познавали?

Опт. Жарко Чубрило: Нисам Вас разумео.

Председник већа: Ових једанаест људи који се стављају на терет Вама, јесте познавали некога од њих?

Опт. Жарко Чубрило: Познавао сам Јосипа Медведа, звани „Меда Поштар“.

Председник већа: Значи само њега?

Опт. Жарко Чубрило: И то сам и објаснио у истрази.

Председник већа: Јесте, то знам.

Опт. Жарко Чубрило: Због функције коју је радио, а иначе, ови других, друге људе, не знам, ни ко су, ни одакле су, нити сам икада у животу нешто са њима имао, никада.

Председник већа: Изволите.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Имам ја питање.

Председник већа: Само, ко Вам је рекао да су, да су ови убили ове људе? Ви сте рекли да Вам је Сава рекао, је ли тако?

Опт. Жарко Чубрило: Прво сам то чуо од Саве Јовановића.

Председник већа: Прво од Саве Јовановића. То је било питање, од кога сте прво чули, а после од Мацакање?

Опт. Жарко Чубрило: После сам јавним поговором имао прилику кажем Вам, у сеоској кафани „Код Добривоја“ се звала, или је тако мештани зову, од Добривоја Виљанца, власника кафане. Јавним поговором причало се Милан Мацакања одвезао то и то, хајде сада да кажем али не бих да тако говорим, да цело село зна и прича о томе. Мислим, то некако ми је отрцана фраза. Али да се причало, причало се, о мени се није причало.

Председник већа: И шта се причало, где су они одвежени?

Опт. Жарко Чубрило: Није се то знало у Тењу, ни данас људи не знају овај, али се зна оно што се у селу видело и догодило.

Председник већа: Да су били у Силашу и да после тога?

Опт. Жарко Чубрило: Губи траг.

Председник већа: Добро.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Ја бих још нешто питала. Јесте били некада у штабу територијалне одбране у Боботи?

Опт. Жарко Чубрило: У штабу не, али у Боботи јесам био.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: А никада у штабу нисте били?

Опт. Жарко Чубрило: Не.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: А овај Мацакања у каквом сте односу са тим човеком?

Опт. Жарко Чубрило: У добрим.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: У добрим односима?

Опт. Жарко Чубрило: Да, ја сматрам у добрим, са тим човеком нисам никаквих проблема имао, до ове приче о којој он прича.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: А Јову Личину не познајете?

Опт. Жарко Чубрило: Не, никада у животу нисам.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Који би мотив био човека кога не познајете, да прича да је видео како Ви изводите и убијате једног по једног човека? То је ипак јако тешка оптужба, сложићете се са мном.

Опт. Жарко Чубрило: Јесте, веома је тешка.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Да, који би био мотив непознатог, човека кога Ви уопште не познајете да баш каже, Жарко Чубрило тај и тај, је на моје очи то и то урадио? Како Ви то можете нама да приближите?

Опт. Жарко Чубрило: Ја не знам који он има мотив, али не знам сада ни да ли ја сада могу да одговорам тако, шта ја мислим, шта би могло бити.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Можете, ја Вам кажем да можете.

Опт. Жарко Чубрило: Ја могу да претпостављам, чујте, да та цела прича која је кренула према мени, је проузрокована управо тим сазнањем да ја о томе знам од Саве Јовановића и Милана Мацакање.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Када сте од Саве то сазнали?

Опт. Жарко Чубрило: Молим?

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Када сте од Саве сазнали, која је то била година?

Опт. Жарко Чубрило: 1991. година, у првој половини децембра месеца, када је ослобођено Ново Насеље, то је Ново Насеље једно петсто, шесто.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Извините, прекинула сам Вас, наставите само ово што сте рекли, значи зато што Ви знате па?

Опт. Жарко Чубрило: Па да ми се зачепе уста.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Али што непознати човек, зашто непознати човек?

Опт. Жарко Чубрило: Није он то, то ја мислим да не потиче од њега, него он се ухватио у коло, ухватио се у коло.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Из ког мотива, који мотив?

Опт. Жарко Чубрило: Па да они спасу своје главе, то је моја претпоставка.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Ко, ко они?

Опт. Жарко Чубрило: Милан Мацакања, Јово Личина и Бранислав Кнежевић.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Али Јово, кажете, Ви га не знате, сада он одједном на Вас баш?

Опт. Жарко Чубрило: Али ја Вам сада одговарам на питање, шта би био његов мотив шта ја то мислим. Ја мислим да је мотив.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Јесте видели некада тог Јову?

Опт. Жарко Чубрило: Ту га видео, у судници број 3.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: У истрази?

Опт. Жарко Чубрило: Да.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: И опет ми није јасно, овај, Ви рекосте када сте били, па Ви сте рекли, нисам тада знао обзиром да нисам правник, тада нисам знао да смем да говорим о посредним сазнањима. Па ипак сте о неким посредним сазнањима говорили. Друго, Ви нисте као ја, не могу да сведочим, Ви нисте били сведок, значи већ у фази истраге код судије Дилпарића Ви сте били окривљени, значи врло сте имали интереса да кажете, да знате ко је убио, људи нисам ја убио, убио је тај и тај, па опет нисте рекли. Значи у том смислу Вам је поново постављам питање, како логично можете убедљиво да објасните, зашто то нисте рекли код судије Дилпарића?

Опт. Жарко Чубрило: Па слушајте, бити, ја не знам да ли Ви знате како функционише притворска јединица, и од те декларације знате да имате право на комуникацију са адвокатом, нема ништа. Те посете које се одобравају на сат, два времена.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Не питам Вас то.

Опт. Жарко Чубрило: Ја Вам одговарам.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Да ли имате контакте, не питам Вас то да ли имате контакт са браниоцем, него животно као човек који нема везе са правима, како Ви?

Опт. Жарко Чубрило: Рекао сам Вам.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Нисте били сведок, Ви сте тада били окривљени, сазнајете значи неко Вас окривљује убили сте 11 људи. Ви знате ко је то урадио, неко ко није правник, логично је да каже, ма људи, ја знам ко је, нисам ја, него је тај и тај.

Опт. Жарко Чубрило: Ја сам и рекао.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: То је животно, то није правно.

Опт. Жарко Чубрило: Ја сам и рекао, па ја нисам то урадио, молим Вас.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Нисте рекли.

Опт. Жарко Чубрило: Чекајте.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Нисте рекли ко је, то је много важније, ја нисам, али када кажете нисам, други кажу јесу, а Ви кажете, ја знам ко је, самим тим тај судија има сасвим други поглед на Ваш.

Опт. Жарко Чубрило: Ма слушајте, Ви то сада, ја имам утисак мало поједностављујете. Ја сам тек први добар правни савет добио.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Да је мени неко тако рекао да сам то урадила, крајње поједностављено бих рекла, слушајте, ја знам ко је и завршила бих.

Опт. Жарко Чубрило: Не могу ја то у десет минута испричати са адвокатом, не знам шта да га питам.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Не са адвокатом, код судије када сте окривљени, какав адвокат.

Опт. Жарко Чубрило: Ја Вам кажем, да ја нисам правне струке, нисам знао, шта је све битно.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Баш зато.

Опт. Жарко Чубрило: Сматрао сам да ја не могу, нисам сведок јер нисам очевидац неког кривичног дела, било којег. И сматрао сам да та прича по систему чуо, рекла-казала.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Ви или нећете или ме не разумете.

Опт. Жарко Чубрило: Не да нећу да кажем, можда и не разумем.

Члан већа-судија Татјана Вуковић: Добро, хвала.

Опт. Жарко Чубрило: Ја се извињавам.

Председник већа: Добро, хвала Вам. Да ли има још неких додатних питања? Имате Ви питања. Изволите, можете. Само се представите, прво да видимо.

Опт. Божо Видаковић: Божо Видаковић, првооптужени. Ја сам Вам хтео навели сте ме када сте споменули Бранка Кнежевића и овај.

Председник већа: Не, не, Ви сада само питања, не можемо ми да сада причамо о Бранку Кнежевићу, доћи ће он као сведок, него имате ли питање за овде окривљеног?

Опт. Божо Видаковић: Немам ја.

Председник већа: Онда ништа, оставимо сада, нећемо сада да причамо о Бранку Кнежевићу.

Опт. Божо Видаковић: Само сам хтео да Вам кажем.

Председник већа: Не, нећемо сада да причамо. Шта хоћете да питате?

Опт. Божо Видаковић: Мнслим, битно је, видите, мени се ставља на терет, на конференцији за новинаре, Хабер је рекао да је Божо Видаковић, Бране Кнежевић главни сведок да сам ја наредио у штабу да се дотера камион, да одвезе и све живо.

Председник већа: Сада причате за овај други догађај, за оно за шта сте Ви оптужени.

Опт. Божо Видаковић: Али хоћу да Вам кажем, да тај Бране Кнежевић зна ко је ове моје што ја њих називам Хрвате, ко их је одвезао. Највероватније, а показаће се шта је истина. А ја Вам могу казати, погледајте, рецимо, мени узму човека, из мога вода, из моје чете, и ја се покупим када смо ми овде на састанку, како, и он мени овако шаље, погледајте, папир и шта пише и он мени распоређује мога војника куда ће ићи и шта ће ићи. А тај комшија мој тај прекопута мене и он тога узме и то је документ њихов био. Сада као и овај телефонски, такав је и тај.

Председник већа: Ништа, само кажу да је распоређен, сада можете Ви да га распоредите, ништа овде не видим. Штетић је био распоређен у Пушинце, а потом код тебе, па је због тога настао неспоразум, то је сређено, па га ти сада можеш одредити у ону групу за Загребачку.

Опт. Божо Видаковић: А зашто ја одређујем? Значи он ми наређује.

Председник већа: Можете, каже, не каже морате одредити за Загребачку, него можете. Али добро, то нема везе са овим догађајем.

Опт. Божо Видаковић: Нема везе са овим догађајем, хтео сам само рећи како.

Председник већа: Добро, нема питања, хвала Вам, то је све, можете да се вратите.

То је све што имам да изјавим.

Председник већа: Ево овако, како је потребно сада непосредно саслушати сведоке, ја сам већ издао наредбу и позвао сведоке само запишите датуме, 10.12.2012. године, у 9,30 часова, биће позвани Јово Личина, Милан Мацакања, Саво Шарчевић, Мирослав Момчиловић, Драган Макарић и Жељко Челић.

За дан 11.12.2012. године исто у 9,30 часова, исто судница 4, Благоје Келић, Немања Јовчић, Миленко Двизац, Никола Суботиновић и Млађен Пеказ и Драгољуб Миловановић, то је за 11.12., а за 20.12.2012. године, Миленко Капетан, Чеда Чатлајић, Радослав Подбарац, Јован Ребрача, Бранко Грковић, Софија Чубрило и Ђорђе Момчиловић.

Разлог зашто смо прво звали ове сведоке, јесте зато што су они у Србији и можемо доћи до њих, јер имајући у виду да позивамо сведоке из Хрватске, они иду путем међународне правне помоћи, па сада запишите ове датуме.

Се је у пола десет, исто ће бити у иола десет, судница 4, 21. јануар 2013. године, биће позвани Јосип Валентић, Јулијана Продановић, Мирослав Пенић, Марија Медвед, Луција Валентић, а за 22. јануар 2013. године Стјепан Хорват, Рената Гал, Марица Салај, Ивка Трајковић, Звонко Пенић, и за 23. јануар 2013. године Владо Валентић, Катица Бурча, Вера Перковић, Јелка Ерменић и Јозо Кнежевић, тако да сте ви о дану и часу ових претреса обавештени, те вас нећемо писмено позивати. Добићете и ове наредбе за главни претрес.

Због потребе непосредног саслушања сведока,

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи главни претрес одложи, а наставак се заказује за:

10. децембар 2012. године, у 9,30 часова, судница број 4, на које позвати сведоке напред наведене.

Председник већа: То је том значи ако вам треба можда само сачекајте да вам се ово исфотокопира, па ћете добити доставне наредбе и једно и друго. То је све. Ви нећете добити позив зато што сте сада позвани.

Опт. Божо Видаковић: Ја ћу бити у Мислођину.

Председник већа: Кажите адресу која је сада, укључите овде микрофон да чујемо која је адреса сада Ваша.

Опт. Божо Видаковић: Видаковић Божо, Бачевичка 49, 11500 Мислођин.

Председник већа: Мислођин, добро, нећете добити писмено, запишите Ваши браниоци су записали датуме и ти датуми важе и за вас и за све остале, нема потребе да вас зовем писмено, када сте данас сазнали.

Записничар

Председник већа-судија